

REALITATEA

ANUL II, No. 27
21 Iulie 1928

ilustrată

20 PAGINI
Apare Sâmbătă

VIZIUNE HAOTICĂ: IMPRUMUTUL

Prețul 8 lei

Landru No. II

Am urmărit, cu interesul cu care am fi citit la paisprezece ani un roman polițist, isprăvile d-lui Pierre Rey din Marsilia, cuceritor și asasin de doamne. D. Pierre Rey, don-juan care numără pe răbojul vieții sale șezeci și mai bine de primăveri, a fost bolezat, acum, Landru No. 2 pentru că, asemenea lui Landru No. 1, găsisese mijlocul de a atrage, pe calea publicității, femeii cărora, — indiferent de vârstă și de situație socială, — le făgăduia fericire eternă, dar pe care, după subtilizarea economiilor, le expedia în lumea cea eternă.

Am urmărit cu interes isprăvile asasinului din Marsilia, dar nu cu indignare. Personal, noi nu putem suprima nici un pui de găină și ne declarăm incapabili să înfruntăm zâmbetul sau urgia unei femei. Credem că-i excesiv și dictonul după care femeia nu poate fi atinsă măcar cu o floare, dar desigur că-i excesiv și nici măcar poetic s'o lovești ca d. Găetan, sau să o desfințezi după metoda Landru No. 1, Landru No. 2.

Dece, însă, ne-a indignat d. Găetan, — Landru român, — și nu ne indignează d-l Pierre Rey, Landru francez? Pentru că unul e tânăr, bine făcut, are mâini albe, subțiri, — mâinile acelea n'au îndeplinit decât funcția dezmierdării șoldurilor de cucoane bătrâne, — ochii albaștri, visători, trăsăturile chipului delicate, — i se spunea „Fetița”, — și pentru că celălalt e aproape septuagenar, e urât, e lipsit de tot ce poate atrage și, mai ales, reține o femeie.

Eroul din parcul Bonaparte prezenta a-nume însușiri de natură să-i explice succesele. Eroul din Marsilia, — ce prezintă, ce poate prezenta? Cum de era în stare, cu un simplu anunț la mica publicitate, să zăpăcească mintea atâtor femei, care dădeau buzna la hodorog cu, — în lipsa florii de lămâiță, — economii, bijuterii, etc.?

Noi pretindem pentru d. Pierre Rey o anchetă suplimentară, căci noi îl credem, nu un criminal fioros, ci o victimă lamentabilă. Sunt oameni cari au norocul de a se vedea asaltați de femei așa cum, de pildă, un borcan cu dulceată e asaltat de muște. Sunt femei pentru care unii se ruinează sau se sinucid și care, la rândul-le se țin de haina unui domn care poate fi un monstru, în toată puterea cuvântului.

Găetan putea să recruteze victime și printr-asta el era detestabil. Uitați-vă, însă, la bătrânul cu ochi șazi și cu mustața bleagă, botezat Landru No. 2. Aduceți-vă aminte de celălalt Landru care deasemeni era bătrân și pe care soarta nu-l înzestrăse decât cu-o barbă. Poate unul și putea celălalt să exercite un dram de farmec asupra unei femei, — îndeosebi asupra unei femei care nu e nici prea bătrână și nici prea slută?

Le putea trece lor prin minte să reediteze aventurile Don-Juanului de demult?

Iar dacă lucrurile stau astfel, dacă într-adevăr berbanții au căutat să-și zvârle plasa și să prindă în ea femei, — vina e a femeilor că s'au lăsat captivate într-o plasă găurită de ani și mănuită de brațe paralizate.

Noi credem, însă, că adevărul este acesta: Landru No. 1 și Landru No. 2 erau doi bătrâni cumsecade cari citiau „Le Temps” și cari își beau cafeaua la ore regulate. Când vedeau un șap sau o femeie își făceau cruce și își scuipau în sân, căci aveau superstiții. Considerau și șapul și femeia înbruchipări viclene, ale Satanei. Intr'o zi

au dat un anunț la gazetă. Căutau un pațefon de ocazie. S'a ivit o femeie. „Dumneata?” „Am citit în gazetă: căutai o logodnică; am venit; ia-mă pentru vecie!” „Ptiiu! Piei Satana!”

Și bătrânii, crezând că sub chipul d-nei Bonnet sau al d-rei Ebel se ascunde cel necurat, au luat un topor, au făcut o cruce, și au trântit la mir. Pe urmă au îngropat în vildă duhul cel rău. Pe urmă a venit altă femeie, adică altă diavolească intruchipare.

Nu, nu, — să se facă o nouă anchetă în cazul d-lui Pierre Rey, Landru No. 2, și să se revizuiască procesul celuilalt, Landru No. 1...

ION PAS

In loc de buletin săptămânal

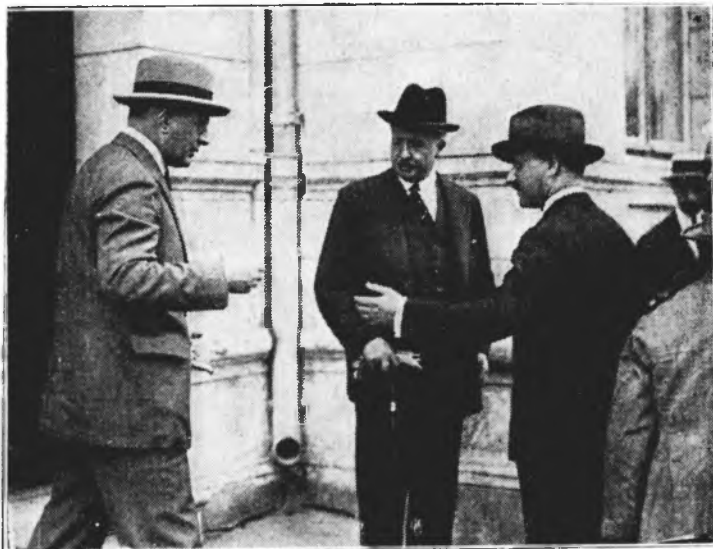
TRATATIVELE CU BANCHERII STRĂINI PENTRU STABILIZARE ȘI IMPRUMUT

D. Charles Rist, vice-governorul Băncii Naționale a Franței, în București, spre a trata imprumul și stabilizarea monetei noastre.

D-nii Vintilă Brătianu și Victor Antonescu, eșind din ministerul finanțelor

D-nii Leon, Schmidts și Monet, financiarilor străini, cari au venit la București, în fața ministerului de finanțe.

D-nii Cherrelrier de la Banque de Paris et des Pay-Bas și Schmidts dela băncile Hambro et Lazare Brothers din Londra, în tren spre București.

Fotograful nostru a izbutit să-i prindă pe placa fotografică, deși — la cererea ministerului nostru — oaspeții au făcut tot posibilul să păstreze cel mai strict icognito.

Viața unui erou

ROALD AMUNDSEN

Nu ne încumetăm să scriem necrologul lui Amundsen, chiar dacă e puțin probabil că acest campion al polului să mai revie vreodată, din pustiu de gheață.

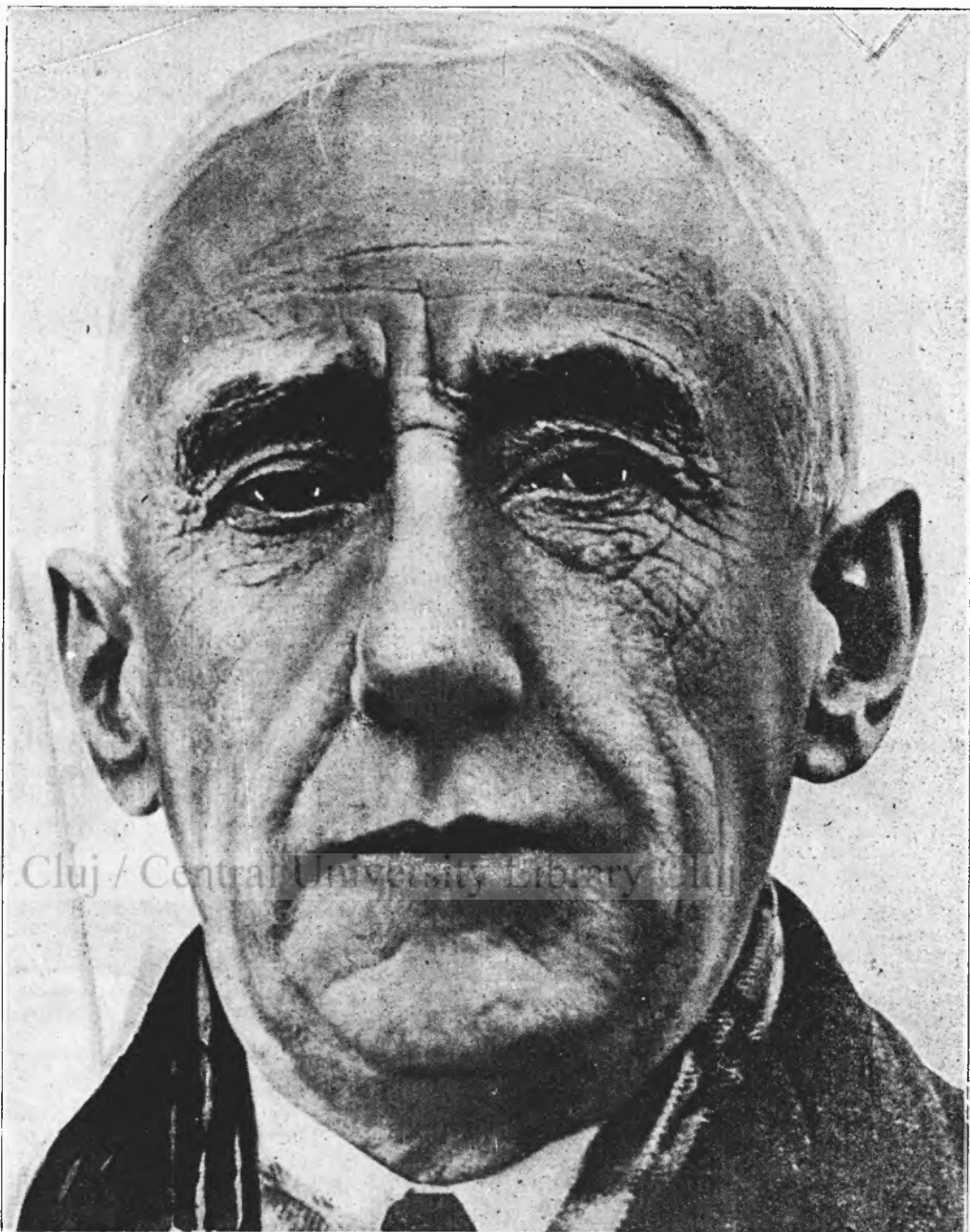
Dacă Amundsen a fost atras cu o putere irezistibilă de ghețurile nordice și ținuturile de miez de noapte, acestea erau însă patria lui. Le cunoștea ca — nimeni altul și când în anii trecuți a întreprins — cu 2 avioane — atacul împotriva polului și nu s'a înapoiat imediat, vreme de patru săptămâni nimeni n'a pierdut nădejdea că exploratorul va reveni. Și s'a întâmplat așa cum se aștepta lumea: Amundsen a știut — fără nici un ajutor — prin forțele sale proprii, prin experiența sa, să găsească drumuri și mijloace spre a readuce teferi pe toți cei căți l-au întovărășit în expediție.

Considerând întregul șir de exploratori polari, dela Barents până la Stephansson, rezultă că Roald Amundsen este cel mai mare geniu, un bărbat de o forță extraordinară, dotat cu putere de prevedere neopisunită și cu un capital bogat de cunoștințe — câștigate dealungul anilor — asupra tot ce este în legătură cu polii pământului. Dacă Fridtjof Nansen n'ar fi încetat, atât de timpuriu, explorările Oceanului înghețat, poate că dânsul ar fi putut disputa lui Amundsen gloria pe care acesta din urmă a câștigat-o, căci și la Nansen și în istoria lui se pot regăsi acele trăsături de geniu, caracteristice lui Amundsen.

Viața lui Amundsen se deosebete prin aceea că dela început a fost atras de călătoriile pe marea de gheață. Căci mai întâi, Amundsen se dedicase medicinei. Dar chiar din anul al doilea de studiu, dânsul se hotărâse să apuce drumul mării. Hotărârea nu era greu de realizat, deoarece tatăl lui Amundsen era proprietar de corăbi (armator).

Roald, băiatul s'a născut la 16 Iulie 1872, în Borge. În 1892 luă calea mării, după scurți timp depune examenul de cărmăciu, în Cristiania și dela 1897 până la 1899 călătorește pe vaporul Belgica. A învățat cu temei conducerea vaselor pe mările de gheață, plutind pe diferite vapoare, între 1901 și 1902. Și de aci încolo încep călătoriile sale independente cu vestitul vas „Gjøa”. Chiar prima expediție la Spitzbergen și Grönlanda au avut un caracter științific. După aceasta însă Amundsen începe una din isprăvile cele mari, anume străbaterea ținuturilor polare dela apus-miază noapte spre America, lucru încercat de nenumărate ori, de secole, fără ca vre-unul dintre mulțimea corăbierilor să fi isbutit.

„Gjøa” era de fapt numai o corăbioară, dar foarte potrivită pentru o călătorie prin ghețuri. Rotundă în partea de jos, era în stare să opună rezistență presiunii făcute de gheață, gheața n'o putea sfărâma ci doar s'o ridice în sus. Această călătorie extraordinară s'a efectuat din anul 1903 până în 1906. Opera, pe care Amundsen a scris-o despre această expediție, e una din cele mai frumoase cărți ale explorărilor polare. Două ierni vasul a rămas prins în ghețuri și s'a stabilit o legătură foarte strânsă cu triburile de eschimoși, despre care exploratorul ne împărtășește aspecte și amănunte, cu totul noi pe vremea aceea și care au fost reținute deabia un an mai târziu de canadianul Stephansson. În toate cărțile sale Amundsen se vădește ca un scriitor strălucit; i se poate alătura din acest punct de vedere numai Payer, căci scrierile lui Nansen, orcât de importante au fost, suferă deoarece uscăciune în expunere. Cine a citit odată cartea călătoriei dela Miază-noapte Apus, acela e isbit de puterea cu care sunt înfățișate figurile caracteristice ale prietenilor eschimoși ai exploratorului, chiar și ale femeilor din lumea aceea pustie, care totuși e iubită de ele fiindcă le este patria. Când Amundsen a iernat mai întâi acolo, în nord, femeile i-au părut urâte, dar curând gustul i s'a schimbat și cine se pricepe să citească printre rânduri, deduce repede că

Amundsen privește pe mica Magita ca o frumusețe. Când în anul 1906 călătoria s'a terminat și vasul și-a putut lua drumul spre San Francisco, lumea și-a ațintit din nou ochii la isprava extraordinară a eroului norvegian. Cu dibăcie și încăpățănare a isbutit ceace mulți încercaseră înaintea lui. La înapoiere Amundsen dăruie vaporușul său „Gjøa”, orașului San Francisco. Acolo pe plajă se găsește și azi, strălucind la soarele californian.

Patru ani mai târziu, dete Amundsen lovitura lui cea mare. Dânsul, care până aci culese lauri numai în nord, se îndreaptă acum spre sud, spre ținuturile antarctice. Au mai încercat mulți înaintea lui să ajungă la polul Sud. Ross a fost cel dintâi, care a descoperit marea barieră de gheață și primul om care a văzut îndărătul ei, acoperiți de zăpadă și ghețuri, cei doi vulcani: Eribus și Teroarea.

Aproape un veac au durat apoi încercările de-a pătrunde mai departe. Unii dintre ultimii a fost Shakleton dar nici dânsul nu era sortit să ajungă la polul Sud. El a încercat să treacă pe gheață cu ponei de Scoția. Nansen s'a întors la căini, cari în Nord sunt de neprețuit, așa încât a socotit cu drept cuvânt că ei trebuie să facă la sud aceleași servicii.

În ținuturile polului Nord și cele ale polului Sud există o mare deosebire. Exploratorul dela Nord, care-și pierde vasul, nu este întotdeauna sortit pieirii. Toată coasta

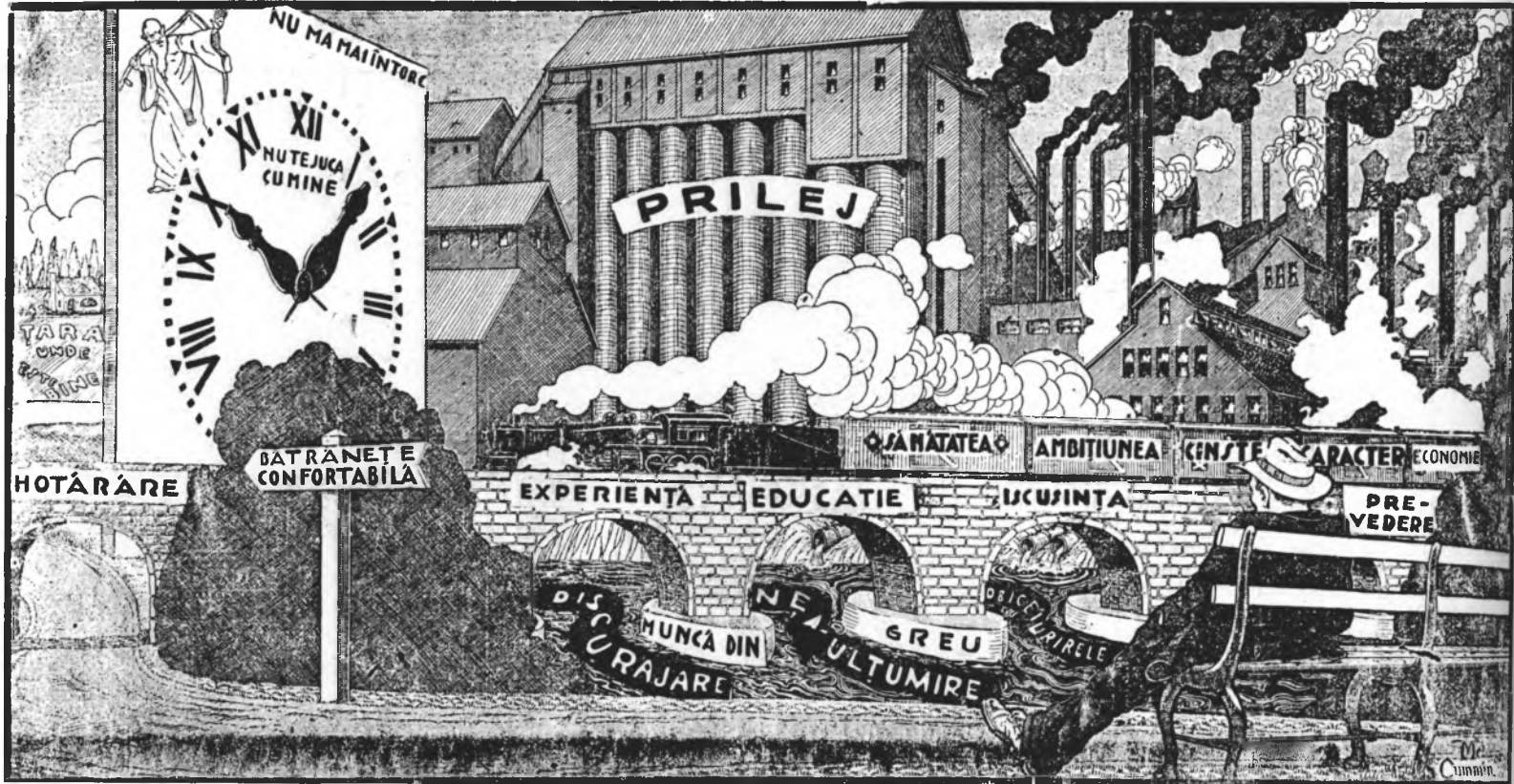
în jurul polului e populată de eschimoși nomazi; mai pretutindeni se găsesc focuri și urși albi, reni și păsări, cu a căror carne își poate cineva ținea viața. Dar Antarctica e cu totul pustiu de oameni, viață animală, în afară de aceea a apei, aproape că nu există, nu se găsesc nici urși albi nici reni, singurii pinguini mai reprezintă viață în aceste locuri, dar și ei nu se găsesc decât pe coaste. În afară de aceasta, ținutul polar de Sud e cu mult mai aspru decât cel de Nord: băntuit de furtuni groasnice și cu o temperatură care se coboară mai jos, decât oriunde pe pământ.

Deodată cu Amundsen englezul Scott a condus și dânsul o expediție la polul Sud, pornită însă dintr'o altă parte. Era în același timp un fel de întrecere la Pol, în care a ieșit învingător Amundsen. Dânsul a ajuns la Pol înaintea lui Scott. Când acesta sosi, a găsit înălțat aci steagul norvegian și s'a înapoiat aproape cu inima frântă. Nu și-a mai văzut patria. Toată echipa care a participat la expediție, se prăpădi în mijlocul ghețurilor, de foame și de frig. Printre ei se găsea un bolnav, care trebuia dus cu sania și astfel mersul era încetinit. Acest bolnav, într'o noapte, ieși binisor din cort și nu s'a mai arătat. Se jertfise pentru tovarășii săi. Zădarnic însă, căci și aceștia se prăpădiră după câteva zile de cale obositoare.

Amundsen nu se înfățișează numai ca cel

(urmăre în pagina 5)

Pentru vilegiaturişti

Ceeace plănuim să facem sau însemnătatea celor ce facem, depinde numai de ce se petrece în mîntea fiecărui dintre noi.

Suntem în toiul verii, anotimp care, spre deosebire de celelalte, oferă motive pentru a nu munci.

Pierdem o lună de zile cu pregătirile de „plecare”, o altă lună o risipim lenevind în vreun colț de țară, timp în care încetează orice activitate a creierului fără nici o scuză, și mai pierdem o altă lună până când putem reîncepe munca părăsită și să ne obișnuim iară cu lucrul zilnic.

Acest anotimp de „lenevire” mai are dezavantajul că risipește întreaga economie adunată în cursul anului, cu multă greutate. Ani de ani se întâmplă la fel și foarte mulți dintre acei cari prin talentele lor sau aptitudinile pe cari le posedă, au toate șansele de a reuși în viață se văd vecinic subordonați altora, fără nădejde de a căpăta independența materială, numai din pricina suspendării anuale a activității lor.

***

Cine e de vină? Răspunsul variază. Noi suntem înclinați a crede că vina o poartă în primul rând puterea obiceiului, iar mai apoi dorința multora de a trândăvi, și lipsa unui plan hotărît în viață.

Puterea obiceiului face ca o bună parte dintre cei cari frecventează stațiunile balneare și climatice să fie acolo numai pentru motivul că așa e la modă, pentru că altminteri nu s'ar mai bucura de considerație.

Spre a fi în rând cu cei bogați, mulți își risipesc economiile, înghit mirosul greu al bălților de pucioasă și respiră praful antreprenorilor „de izvoare vindecătoare” și secătuitoare de buzunare.

***

Succesul înseamnă voința de a izbuti.

Prin mîntea oricărui tânăr trece întrebarea: „Care sunt șansele ca eu să izbutesc în viață?” Răspunsul la această întrebare trebuie să fie: „Totul depinde de puterea voinței mele de a mă înălța!”

Suirea pe scara ascensului poate începe la vârsta de 16 ani și nu e prea târziu nici vârsta de 60 ani. E mai ușor desigur să începi la vârsta de 16 ani, dar e perfect posibil și la vârsta de 60 ani. Astăzi, viața durează mai mult și creierul omului este mai tânăr la bătrânețe, decât era odinioară. La

Vara este sezonul leneviei, al trândăviei și risipei. Prilegiul este o marfă de vânzare pe care o cumpără cel ce vine întâi. Dacă nu poți mișca piatra depe cărare, sapă în jurul ei. Dacă n'ai succes în viață, vina este a ta. Fă drum de scurgere și succesul va veni la tine.

60 de ani, omul astăzi poate nădăjdui să mai trăiască, să mai muncească încă 20 de ani.

Ceeace ajută pe cineva să reușească în viață, nu sunt cuvintele măgulitoare și de incurajare ale altora. Cuvintele de măgulire își au rostul lor, însă adesea mai mult strică. Ele sunt mult mai puțin spre folosul tău decât muștrările pe care ți le faci tu însuși.

Când stai singur și meditezi la succesele altora cari nu sunt cu nimic mai presus de cât tine, cari n'au avut prilejuri mai deosebite decât ai avut și-ți dai seama că ești singur vinovat că te afli într-o poziție de inferioritate, să știi că te găsești de-acum pe calea izbănzii. E păcat că cei mai mulți tineri, cu scopul de a-și lauda talentele, își acordă prea mult răgaz și consacră prea puțin timp autocriticii, autodezaprobarii și autocondamnării.

***

Dacă cineva e nedumerit asupra problemei succesului în viață, n'are decât să privească ilustrația din fruntea acestei pagini, să se pătrundă de adevărurile cuprinse în imaginea simbolică pe care o înfățișează și va înțelege că există zece mii de căi în spre izbănză.

Dacă întâmplarea a făcut să nu te naști imediat, lângă izvorul repede al succesului și partea ta de moștenire în viață se găsește prin locuri mai puțin favorabile, să știi că nimic nu-ți va ajuta să te tânguești mereu sau să înjuri pe alții cari au o soartă mai bună. Te poți ajuta singur, săpându-ți un canal dela delata mîntea ta săracă, până la râul cel bogat. Dacă nu ți-e posibil aceasta, te vei mulțumi să sapi fântâni spre a scoate apa de care ai nevoie.

Departee în California, se găsește o vale numită a Paradisului. Acum 40 de ani, acest ținut era un desert asemenea Saharei. Oamenii au săpat canale dela Oceanul Atlantic și au irigat o suprafață de trei sute de mii de km. pătrați. Astfel ținutul desert, a devenit cel mai fertil din toată lumea. Se fac astăzi în acest loc trei recolte pe an, există cea mai bogată vegetație și producția este atât de abundentă încât a fost nevoie să se construiască linii de cale ferată

să ai succes trebuie să sapi canale până la tine. Lincoln a spus: „Când dai de o piatră în cale și n'o poți scoate, sapă pământul din jurul ei”.

Dacă n'ai succes în viață, nu e vina succesului, ci vina ta, că nu i-ai deschis drumul până la tine. Ne ridicăm la izbănză prin propriile noastre idei și fapte și nu prin cele ale altora. Zadarnic vei ceta toate maximele lui Rochefoucauld, toată înțelepciunea lui Napoleon, proverbele filozofilor și operele visătorilor, ele nu te vor ajuta cu nimic. Vei găsi în fiecare ceva bun dar binele cel mai mare la care te poți aștepta din toate acestea, nu e decât de a-ți stimula ideile în propriu-ți creier. Inșă nici ideile fără muncă temeinică nu folosesc la nimic.

***

Privește din nou ilustrația noastră. Cel care stă pe bancă, gândește de bună seamă, „La ce bun?” nu voi reuși nici odată. Za darnic aș încerca tot nu voi izbuti.

Care din inscripțiile din ilustrația de mai sus te interesează mai mult? Vezi acolo o tablă cu inscripția: „bătrânețe liniștită” și mai departe una cu „lipsa de griji”. Cum se poate ajunge aci? Răspunsul îl găsești pe podul simbolic care are inscripția: „Hotărâre, experiență, educație, iscusință, prevedere”.

***

Cel mai bun sfat din această ilustrație, se găsește cu inscripția: „Nu te juca cu mine”. Dacă ești pornit spre a disprețui această maximă, dacă nu înțelegi importanța timpului și lași să treacă azi și lași să treacă mâine, atunci îți poți lua rămas bun dela orice nădejde de izbănză.

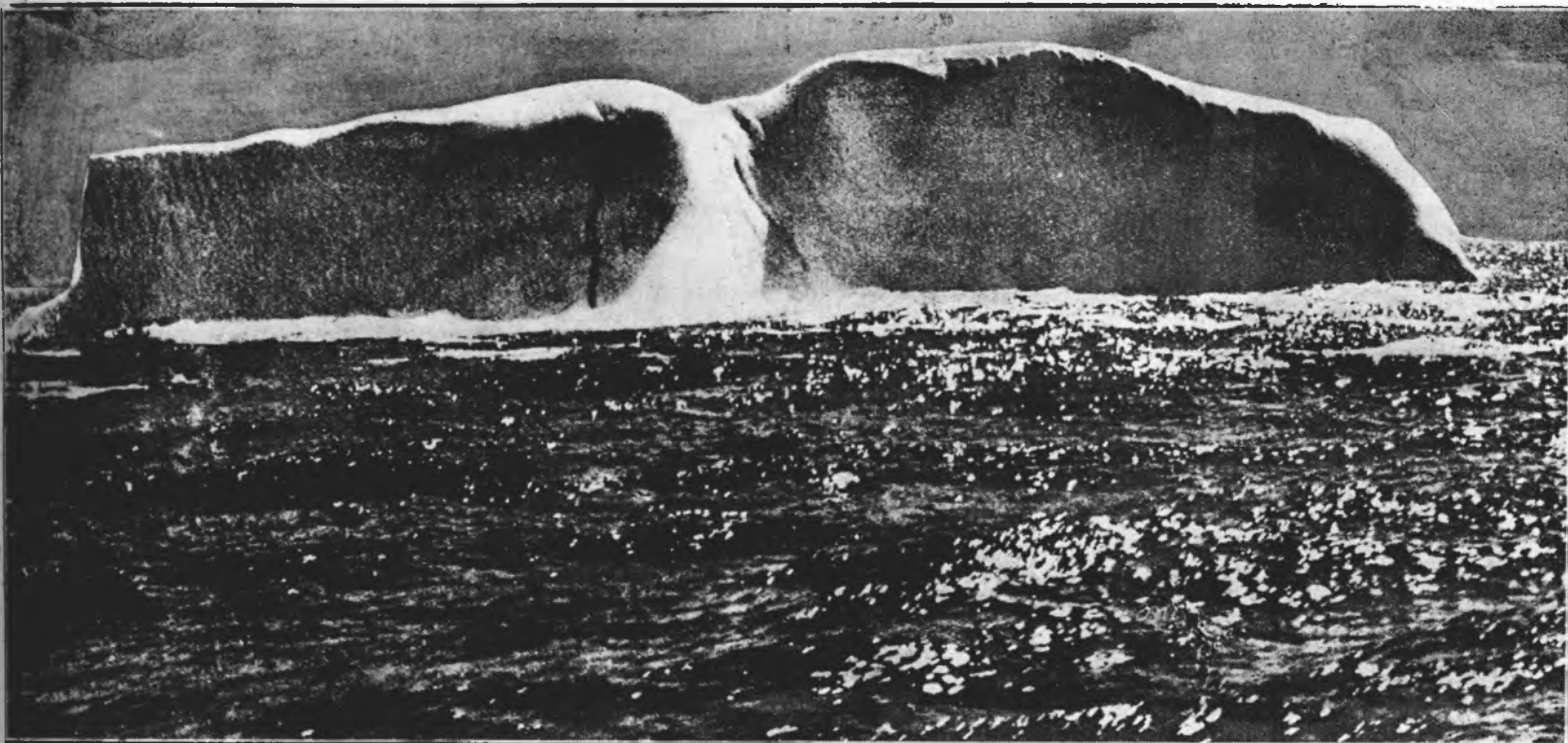
Căci timpul spune fiecăruia: „Nu mă mai întorc”. Ora pe care o risipești fără scop nu se mai întoarce și viața ta prin această oră, poate neînsemnată, va fi cu atîta mai scurtă.

***

Prilejul scris cu litere clare, în ilustrația de sus, este cel mai însemnat lucru în viața fiecăruia. A vorbi de prilej, nu poate fi de nici un folos după cum nimic nu poate ajuta omului care stă pe bancă privind la cele ce sunt în fața lui, în loc să se scoale

INSULA PLUTITOARE DE GHIATA

Spectacol grandios care se poate admira în ținuturile polare. Întâlnirea cu acești munți de gheață plutitori e cât se poate de periculoasă pentru ființa slabă care este omul.

ROALD AMUNDSEN

(Urmare din pagina 3-a)

mai mare explorator polar, el a fost și cel mai norocos. Norocul l-a întovărășit în toate întreprinderile sale. Dar nu trebuie uitat însă că a știut să-și lege norocul de oblanț prin aceea că orice întreprindere nouă o pregătia cu cea mai mare grijă și nu uită nimic din ceea ce ar fi putut să-i puie în pericol succesul. Astfel Shackleton povestea odată, despre expediția la polul Sud, a lui Amundsen, că a fost de mare importanță faptul că exploratorul a luat cu sine o mașină de tuns părul și avea astfel posibilitatea să taie meru oamenilor săi, mustățile și bărbile înghețate.

Puterea de muncă a lui Amundsen nu l-a lăsat să se odihniască niciodată, chiar când a ajuns la o vârstă înaintată. Când aviația a luat o dezvoltare mai mare, imediat și-a pus problema unei traversări a Oceanului Înghețat cu avionul sau cu navă aeriană. Cu înregul elan, care-i este carac-

teristic, a început să lucreze spre a aduna bani necesari, pentruca din nou, cel dintâi să pășiască, pioner pe noul drum.

Nu mai e nevoie să insistăm asupra detaliilor, cum a lucrat și ce-a isbutit. Expediția e încă vie în amintirea fiecăruia și e relată deasemenea în cărțile lui Amundsen. Deasemenea în cărțile lui Amundsen, s'a mapoiat teafăr, dupăcum s'a aminlit la începutul acestui articol. Convins că pentru străbaterea Oceanului Înghețat nu e merit avionul, ci nava aeriană, isbuti — cu ajutorul milionarului american Ellsworth să construiască un balon potrivit. Nobile l-a construit și a fost desemnat de Amundsen drept cărmaci. Cu această navă aeriană, care a primit numele de „Norge”, Amundsen a sburat dela Spitzbergen până în Alaska și a dovedit astfel posibilitatea unei comunicațiuni de felul acesta, cu o economie de călătorie, de multe săptămâni.

În anii din urmă Amundsen și-a scris povestea vieții și a faptelor sale și a editat din aceasta o carte. Prin aceasta își ia rămas bun dela activitatea de explorator și declară că deaci încolo dânsul voește să se consacre numai amicilor săi și scrisului. Cartea a prôdus în Norvegia oarecare impresie nesimpatică, deoarece Amundsen se răfuește foarte aspru cu oamenii, printre aceștia chiar cu propriu-i frate, de care se crede urmărit și exploatat. Cel mai aprins și mai cu înverșunare îl atacă însă pe Nobile, căruia în această carte, îi lăgăduiește orice însușire pentru o explorare a polului Nord. Câtă dreptate a avut. Dar pentru ce s'a mai avântat atunci Amundsen înc'odată sus la Nord, în ajutorul dușmanului său? Din dragoste pentru Nobile, de bunăseamă că nu. Lămurirea trebuie căutată poate într'aceea că Amundsen, care este desigur cel mai experimentat în călătoriile pe Oceanul Înghețat, voia să nu lase să i se spună că dânsul n'a participat la salvarea lui Nobile și a echipei sale, tocmai pentru că era vorba de un dușman.

A. M.

Pentru vilegiaturisti

(Urmare din pagina 4-a)

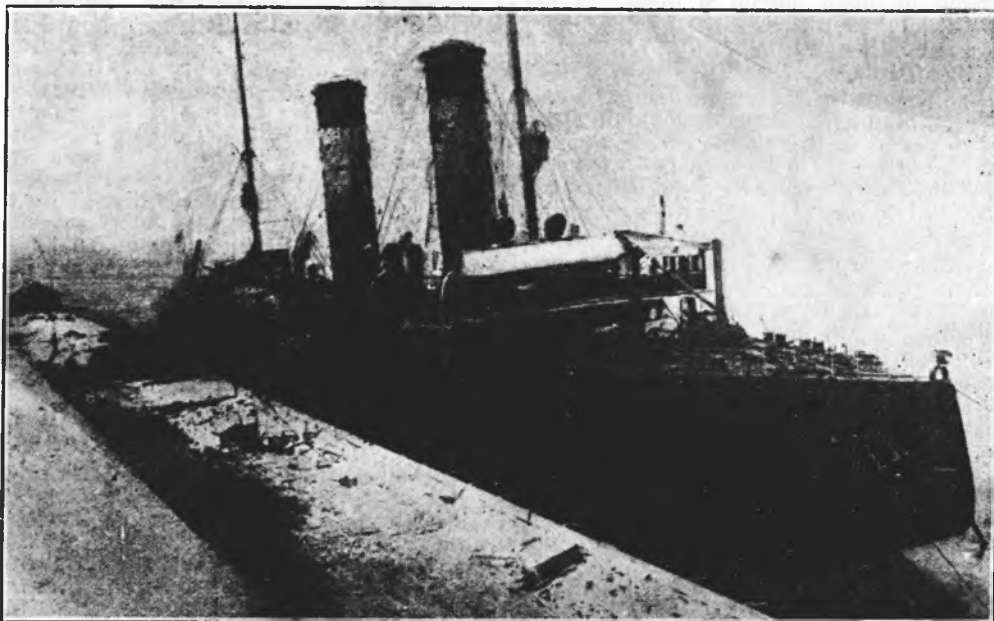
și să înceapă munca. Ceeace se poate spune despre dânsul se poate spune despre fiecare dintre noi.

Trenul vieții trece pe pod și duce după sine un rând întreg de vagoane, încărcat de cele mai frumoase bogății. Spre a ne intrupta din ele e nevoie să ne urcăm înșine

Din nefericire majoritatea oamenilor se mulțumesc să aibe un POST, să aibe o situație modestă, un SALAR cât de mic, și cu chin cu vai își împlinesc munca fără nici o inspirație și fără nici o însuflețire. Lucrul îl privesc cu dispreț și ură. Acești oameni nu ajung departe, sunt slugile salariilor lor de mizerie și rămân necăjiți până la moarte. Cine vrea să aibe succes în viață, cine vrea să se ridice deosupra gloatei, trebuie să-și FACĂ singur poziția: să privească lucrul cum privește omul, căruia îi este foame, o masă îmbelșugată care-l așteaptă, pregătită de o soție iubitoare.

Omul care nu se gândește la lucrul său după ce l-a părăsit, și nu visează la el și când doarme, omul care nu plănulește în continuu, nu se poate spune că muncește. El pur și simplu ocupă „o poziție”. Cuvântul „brilej” nu este scris pentru dânsul.

L. B. SIMA

Vasul Krassin, care a salvat pe tovarășii lui Nobile, pierduți în ghejurile arctice.

Pagina de literatură

sub conducerea d-lui N. BATZARIA

Ceva despre Stendhal (1783—1842)

Cu ce prilej? Cu prilejul că ziarul „*Dimineața*” anunță, pentru zilele acestea, pseudonim, adevăratul lui nume fiind *Henri „Le Rouge et le Noir”*, care este capodopera lui Stendhal.

Să spunem mai întâiu că *Stendhal* este un pseudonim, adevăratul lui nume fiind *Henri Beyle*, fiul unui avocat din frumosul oraș *Grenoble* din Alpii francezi.

Dacă cercetăm viața sa, *Stendhal* are a-tâtea scăderi și părți slabe, că apare, ca om, într-o lumină puțin favorabilă.

De exemplu, pe când era copil la școală, unul din profesorii săi îi spusese: „Ești o necinste pentru familie și pentru religie”. Cuvinte pe cari *Stendhal* le-a adevărit prin purtarea sa.

Alta. Deși Francez neaș, îi plăcuse așa de mult Italia și Milanul, încât a vrut să treacă la posteritate ca italian din Milan.

De aceea, încă fiind în viață, își redactase singur epitaful, scris în limba italiană în termenii următori: *Arrigo Beyle, Milanese. Scrisse, amo, visse, mori...* (adică, *Henri Beyle, Milanez. A scris, a iubit, a trăit, a murit...*), lăsând loc pentru dată).

Prietenul său *Colomb*, dela care avem o amănunțită biografie a lui *Stendhal*, ne spune că *Stendhal* era așa de vanitos, încât știind că are o mână frumoasă, își lăsa unghiile neobișnuit de lungi, numai și numai ca să atragă atenția asupra mâinii.

Ca scriitor, *Stendhal* nu este un stilist. Era chiar împotriva unei alese forme literare. Mai înainte de a începe să scrie, citea, precum ne spune el însuși, mai multe pagini din *Codul Civil*, căutând să se inspire pentru a întrebuița o limbă care să fie cât mai precisă și dezbrăcată de orice înflorituri stilistice.

Marele merit, care i-a asigurat lui *Stendhal* nemurirea, stă însă în faptul că este un neîntrecut observator și cunoscător al sufletului omenesc. Celebrul critic *Taine* scrie că *Stendhal* este „cel mai mare psiholog al veacului actual și al tuturilor veacurilor”.

Acestei calități, care face din *Stendhal* precursorul în roman al genului *realist* și psihologic, se datorește că romanul „*Le Rouge et le Noir*”, deși scris cam pe la 1830, se citește și astăzi și se va citi totdeauna cu același interes de actualitate, sufletul omenesc rămânând neschimbat dealungul vremilor.

Neplăcerea de a fi om mare

Incidentul ce urmează ilustrează încă o dată adevărul că ai destule neplăceri atunci când, prin meritele tale, ai ajuns să fii om mare și cu renume. Nu ești lăsat în pace nici după moarte, dar mai ales după moarte nu ești lăsat în pace.

Iată incidentul. *Taine*, vestitul critic și scriitor francez, își cumpărase o casă la Geneva, cu toate că el trăia la Paris. Casa aceasta a fost cumpărată cam în jurul anului 1865, așa că de atunci a trecut destulă vreme.

Totuși, nu sunt multe zile de când un profesor la Universitatea din Geneva a scris un articol spunând că motivul pentru care *Taine* cumpărase casa în chestiune, era teama de o revoluție în Franța. De aceea, lăsa un apartament neînchiriat, ca să aibă unde să se refugieze.

Așa dar, după părerea profesorului dela Geneva *Taine* era un om fricos și care nu prea avea încredere în starea de lucruri din Franța.

Această părere vine oarecum să întărească judecata multor francezi, cari cred că dacă *Taine*, în monumentală sa lucrare

„*Originile Franței Contemporane*” a dovedit oarecari tendințe antidemocratice, cauza trebuie căutată în spaima prin care trecuse celebrul scriitor în vremea cât au durat turburările *Comunei* din Paris.

Însă, *d. Chevrillor*, un nepot al lui *Taine*, nu vrea ca unchiului său să i se creieze reputația de om fricos. De aceea, s'a și grăbit să protesteze printr-o scrisoare publicată în jurnalul „*Débats*”. Într'insa lămurește, în primul rând că dacă *Taine* a cumpărat o casă la Geneva, a făcut-o pentru ca să-și creieze un venit, iar nu pentru motivul ce i se atribue.

De asemenea, ca să arate că lui *Taine* nu i-a fost niciodată frică, invocă faptul că chiar în zilele în cari pe străzile Parisului luptele civile, provocate de *Comună* erau în toiu, *Taine* venea regulat cu tramvaiul din împrejurimile Parisului, unde își avea locuința ca să se țină cursul său la Școala de Artele frumoase.

Oricum, fapt e că oamenii mari au neplăceri de cari sunt scutiți simplii muritori.

„Ne întrec chinezoaicele”

În aceste cuvinte noi am rezumat impresia culeasă depe urma citirii a două articole în ultimele numere a două reviste streine.

Așa, în vechia și cunoscută revistă franceză „*Les Annales*”, un scriitor francez, care a făcut o ședere destul de lungă în China, ne vorbește despre *d-ra Sume Ceng*, o tânără chinezoaică, simpatică în ce pri-

vește fizicul, dar mult mai simpatică în ce privește spiritul și inteligența.

D-ra Sume Ceng ocupă, de altfel, o situație, de care nu știu dacă se învrednicesc pe tot globul pământului încă două din semenele ei — indiferent de rasă și culoare. *D-ra Ceng*, nu este, nici mai mult, nici

mai puțin, decât însărcinată de afaceri la Paris a guvernului național chinez, adică astăzi a Chinei întregi.

Datorește această înaltă, și pentru sexul ei, foarte rară situație, meritelor ei, cunoștințelor ei solide, precum și devotatelor servicii ce a adus în China, expunându-și în tot momentul viața, cauzei — astăzi biruitoare pe toată linia, adică în întreaga China — a naționalizmului chinez.

A doua chinezoaică este *d-ra May Wong*, în cinstea căruia revista populară germană „*Die literarische Welt*” consacră un prim articol.

D-ra May Wong nu este o scriitoare și nici n'aparține carierei diplomatice. Talentul ei s'a afirmat în altă direcțiune: *d-ra May Wong* este o stea de cinematograf și se zice că aproape nu are păreche în jucarea de roluri triste.

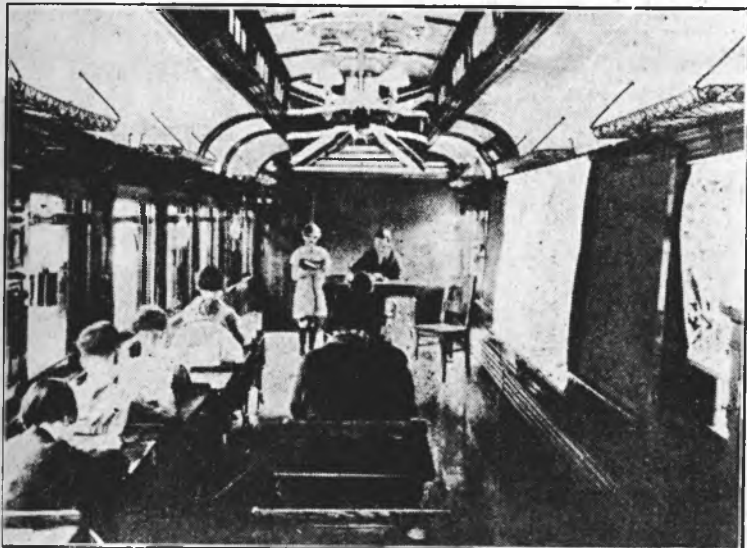
Și-a creat reputația în America, iar acum a venit în Germania.

Iată dar că vasta și misterioasă țară a Chinei nu produce numai războaie civile, fumători de opium sau femei cu picioarele mici și deformatate.

Să se fie bine europencele noastre, căci chinezoaicele încep să le întrecă și în domeniul intelectual.

Școală în tren

Spre a nu se întrerupe activitatea școlară a copiilor în călătorie, compania liniei Nord-Pacific a amenajat un vagon-clasă în trenurile ei. Cine poate spune dacă și copiii vor învăța cu aceeași iuțeală cu care aleargă trenul, în aceste vagoane ?

O cursă originală

Doi ziaristi, unul german și altul francez, au părăsit zilele trecute Parisul, într'un automobil din anul 1885 și au plecat împreună spre Berlin. Automobilul se numește „Locarno”. Fotografia noastră a fost luată la pornirea automobilului din piața Operei.

Idilă câmpenească într'un oraș mare

O rață cu șapte puși a pornit la plimbare prin mijlocul pieței palatului regal din Londra, în timpul unei ceremonii, îndepărându-se spre lacul din Hyde-Park. În felul acesta răfuștele au oprit câteva minute circulația uriașă în plin centru.

Câinele și dantura falsă

Un moșier din Mecklenburg avea un terrier de rasă, pe care cu multă osteneală și răbdare, îl dresase de minune. Câinele vreme de un deceniu fu spaima șobolanilor, din întreaga împrejurime. Niciunul nu mai putea trăi de el.

De câțiva timp însă, patrupedul „ucigaș de șoareci”, nu mai era la înălțimea de altădată. Se vădiau semne de bătrânețe. Își neglija slujba și lăsa guzganii și șoarecii să dea banchetele vesele prin cămări.

Stăpânul, căruia îi părea rău de serviciile credincioase ale câinelui său, se gândi să-l ducă la un veterinar. Acesta constată ușor motivele pentru care terrier-ul nu mai era tot atât de vajnic ca altădată. În decursul vremii el își prăpădise toți dinții din gură. Stăpânul său era însă om practic. Dădu câinele pe mâna unui dentist renumit, din orașul învecinat și ceru să i se facă o dantură cât se poate mai bună. Bineînțeles că lucrul n'a fost tocmai ușor. Nenumărate lipare în gips au trebuit să fie lucrate pentru bietul câine. Dar răbdarea a fost răsplătită și multe încercări au dat rezultatul dorit. Acum terrier-ul, cu dantura sa cea nouă și puternică este iar spaima guzganilor și totodată primul câine care are dinți falsi în gură.

O sărbătoare a florilor la New-York

„Daisy Chain”, boa-ul de margarete, a format punctul de atracție al sărbătorii.

Vilegiatură
PAUL MILKER
Voiaj
PAUL MILKER
Aufere Automobil
PAUL MILKER
76 Cal. Victoriei 76
PAUL MILKER

O demonstrație împotriva punerii botnițelor la câini, a avut loc în München. Ilustrația noastră arată o botniță uriașă, în care se află închis un câine și un placat de protestare.

Un trio celebru

Norma, Constanța și Natalia Talmadge infățișate „Realității Ilustrate” de către mama lor.

Soarta mi-a hărăzit trei fete. Câteși trele au reprezentat din todeauna raza de lumină și bucuria modestului nostru cămin din Brooklyn, cartierul locuințelor din febrila metropolă a New-Yorkului.

Căutând, încă de pe vremea, când fetițele mele erau mitilele, să descopăr vocațiunea fiecăreia dintr'însele, spre a putea ști ce fel de îndrumare să le dau pentru viitor. le-am urmărit cu atenție și interes în jocurile lor copilărești, în neînsemnatele lor certuri și am căutat să le dau o educație, care să se potrivească cât mai bine cu temperamentul fiecăreia.

Tatăl lor a fost un pasionat muzicant și deaceia a decis ca, măcar una din copilele noastre, să fie îndrumată spre muzică — avea ambițiunea ca un vlăstar al său, să devină o faimoasă cântăreață, pianistă sau instrumentalistă. Și astfel am făcut un adevărat lux prin aceea că ne-am cumpărat un pian și o... mandolină.

Pianul a fost atracția Normei și Nataliei, pe când Constanței îi plăcea mult mandolina. Și aceasta numai pentru că mandolina îi permitea să se „dea în spectacol” și în afara căminului nostru, cu o mândrie pe care n'o ascundea.

Faptul acesta, a făcut pe Norma să se atașeze și dânsa de mandolină, în căutarea efectelor ușoare ce le obținea Constanța.

Odată Norma ședea pe prispa casei, cu mandolina în brațe, visătoare la sunetele ce le scotea. Un prieten care o văzu veni să-mi spună că fetița aceasta arată ca o veritabilă italiană. Intr'adevăr, spunea prietenul, ochii ei negri și fața ei ca spuma laptelui, îi dau un aer de strălucire interesantă.

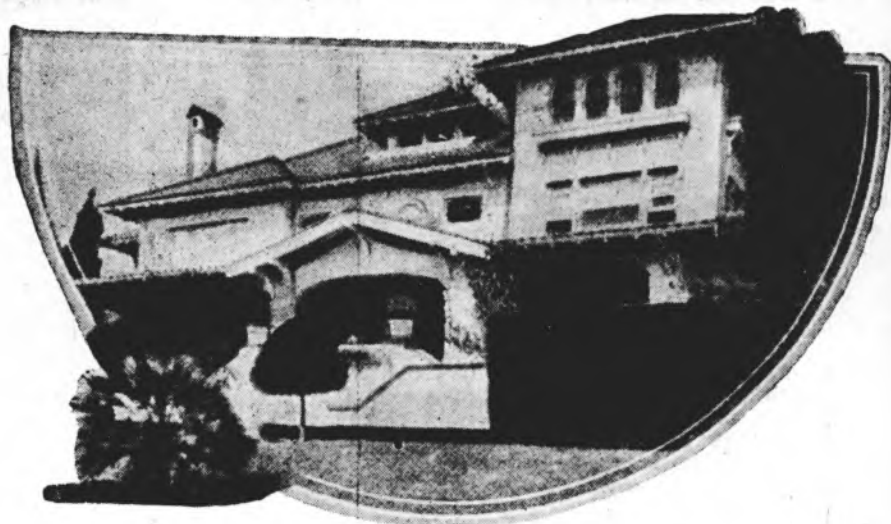
Norma, auzind observația, a adoptat aceeași poză, oridecâte ori veniau la noi în casă prietenii. Să fie oare acesta primul semn cert manifest, al spiritului ei de artistă?

Privind înapoi la acele vremuri pot afirma astăzi că așa a fost.

Dar pentru muzică, deși mă asurzeau toată ziua cu tactul lor repetat papagalicesc — „unu, doi, trei — unu doi trei” — nici una din ele n'a arătat vre-un talent

era chiar o bună bucătăreasă și-i plăcea să ne prepare multe bunătăți — Constanța era ocupată cu măturatul și ne făcea destule

Și, bineînțeles, după foarte scurtă vreme, a trecut și această boală de misticism. Apoi a urmat dorința de a fi guvernanta;

Casa actuală a Normei din Hollywood care contrastează cu umila locuință din Brooklyn unde și-a petrecut copilăria.

stricăciuni la spălătul vaselor, iar Natalia se ținea de celelalte. Dânsa a fost, todeauna o fetiță ordonată, liniștită: niciodată nesuspusă sau supărată — dar oricând la dispoziție, dacă persoana ei era de vre-un folos. Și așa este și astăzi.

În mijlocul acestei furii de dramatism, Norma a fost săgetată pentru prima dată de zeul amorului. Un băiat tânăr, Alfred Higgins, nu ne ocolea de fel și era todeauna în casa noastră, jucându-se cu Norma și, când era sezonul de patinaj, o escorta la și dela lacul din Prospect Park.

Odată, la patinaj, acest băiat a salvat viața Normei, scoțând-o dintr'o spărtură a gheții ce se făcuse întâmplător. Vei înd acasă și auzind de cele întâmplate, am mulțumit băiatului cu lacrimi în ochi. Acesta, cu un aer grav, îmi răspunse:

„Nu trebuie să-mi mulțumiți, doamnă Talmadge, vedeți; am salvat viața Normei pen-

și îngrijea păpușile, avea grije de surorile sale — bandajându-le și oblojindu-le genunchii și degetele când din întâmplare cădeau, se răniau sau se loviau.

În urmă a fost cuprinsă de patimă pentru poezie. Fiecare carte de poezii ce-i cădea în mână era devorată. În biblioteca publică Norma pierdea ore întregi copiind poeme din volume pe când Natalia ședea acasă și citea cărți mult superioare pentru mentalitatea vârstei sale — iar vesela Constanța umbla în căld, cu băieți și fete din vecinătate și făceau tot felul de năzbății. Pot oare trei surori să prezinte un mai mare contrast de temperament?

Natalia este, după vârstă, a doua după Norma și nicidecum cea mai mică — cum își închipuie mai toată lumea.

Cu toate că aveau temperamente diferite, asta n'a împiedicat ca să se înțeleagă cât se poate de bine între ele și să fie.

Dragostea puternică de familie a persistat dealungul anilor până astăzi, și acum la Hollywood, suntem numiți „Cica Talmadge-ilor” — și este un mare adevăr că ne simțim mult mai fericite când ne aflăm toate împreună decât dacă am asista la cea mai grandioasă petrecere din lume.

A juca teatru a devenit marea bucurie a tinereții lor.

De multe ori Norma improviză în mijlocul camerei, un adevărat circ. Căinii noștri precum și alte câteva javre, ce au putul fi găsite pe la vecini, erau dresați și țesălași și alcătuiau o trupă de animale. Din ciopri vechi confecționa marionetele și astfel în fiecare Sâmbătă aveau o adevărată reprezentare, la care erau invitați rude și chiar prieteni.

Constanța are „steaua” circuitului, pentru că reușea să facă diferite acrobații, destul de impresionante. Măestria aceasta i-a și atras numele de „Constanța di Talmadgio — regină a circuitului”.

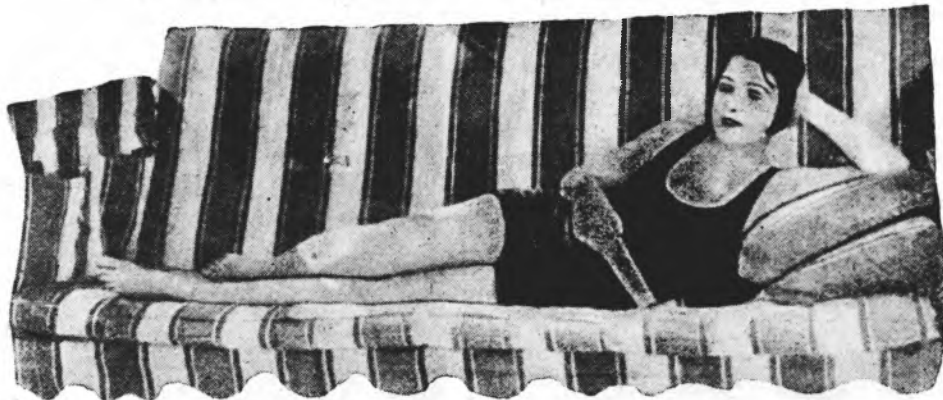
Și în școala superioară Norma era în fruntea producțiilor artistice. Era chiar de cele mai multe ori, organizatoarea și conducătoarea lor.

Când cinematograful a luat un mare avânt, noi eram nelipsite de la filme. Era doar așa de eflin, de încântător și la îndemână oricui!

Fetele au început să aibe preferințele lor printre artiștii ecranului.

Maurice Costello — tatăl tinerelor Dolores și Helene Costello (ele înșile fiind astăzi stele de cinema) — era preferatul Constanței.

Florence Turner, brună și pasionată, a furat inima Normei. Sunt conștientă că Miss Turner a fost aceea după care Norma a co-

Norma își părăsește adesea palatul somptuos din Hollywood spre a se adăposti în cuibul răcoros și plăcut din Santa Monica.

adevărat. Era pentru ele doar un efect lăudabil.

O distracție nouă ne-a fost oferită odată cu febra care se întinse în New-York cu producțiile dramatice. Orice povestire citalui, orice rimă auziau, devenea subiectul unei piese. Norma făcea pe dramaturgul și era secondată în mod docil de către Constanța și Natalia. Acestea au fost — după nevoie — pictori de scenă, constructori de decoruri și talentele „suplimentare”. Eu însumi căpătam rolul de oncrată „d. am. n. garderobieră”.

Adevărate conferințe se țineau în casă, în timpul când Norma îmi ajuta la bucătărie și în genere la trebile casei — în acea vreme

trucă o iubesc și pentru că mi-e promisă de soție, atunci când va fi mai mare”.

Am surâs și l-am bătut pe umeri. Deși era numai un copil, am simțit totuși în inima mea fiorul pe care-l simte o mamă când se apropie vremea să-i sboare puil. Dragostea timpurie a Normei a murit curând. A murit de moarte naturală, și alte sentimente au început să frământă sufletul Normei.

Voia să se călugărească.

Mereu emoționată și foarte cucernică, ne mișca pe toți când ne spunea, cu ochi întunecați și mâini tremurânde, că intenționează să renunțe la această lume ca să se retragă la o mănăstire. Fără să argumentăm mult, am lăsat-o să se gândească singură și să-și fixeze dorința în mod precis.

1) Brooklyn e despărțit în două, cartierul comercial și cartierul de locuințe.

piat jocul și atitudinile. Căci, de îndată ce venia acasă, după un film cu Florence Turner, se așeza în fața oglinzii și mima acelaș rol.

Iată cum interesul fetelor mele pentru cinematograf au schimbat spectacolele noastre dramatice de acasă în spectacole de artă mută.

Într-o seară fetele au dat un spectacol de

Constanța, comparată totdeauna în sânul familiei cu un ștrengar sburdalnic.

gală cu „Princesa și sclava” scrisă și înscenată de Norma; dânsa având rolul princesei, pe când Constanța — spre marea ei nemulțumire — îi reveni rolul sclavei. Natalia era ocupată la cassa de bilete și trebuia să apară doar spre sfârșitul spectacolului.

Cățiva vechi prieteni ai noștri erau spectatori, în acea seară. Printre ei erau și doamna cu domnul Hodge. Când a apărut Norma — nu o mică felișcană ci o adevărată princesă, — nu un copil ci artistă în toată puterea cuvântului, d. Hodge s'a întors spre mine și mi-a spus: „Nu crezi, scumpă prietenă, că acest talent este neobișnuit? Trebuie neapărat s'o îndreptați către scenă”.

În acea seară am stat mult și târziu și am discutat această chestiune. La sfârșit, am decis să căutăm de lucru Normei în lumea filmului. Pentru că acest câmp de activitate o feră mai multe șanse de izbândă decât teatrul obișnuit, și așa destul de încărcat.

Robert, cel mai tânăr din familie, în brațele tatălui său Buster Keaton, omul care nu rade niciodată.

Fericirea Normei nu mai cunoștea margini.

Cu o recomandație a d-lui Hodge Norma a căpătat de lucru, după câteva luni de așteptare, la Vitagraph studio. După dânsa a mers și Constanța. Mai târziu și Natalia a apărut în câteva filme, deși această artă nu-i era pe plac.

Natalia a renunțat la film pentru totdeau-

na și s'a măritat cu Buster Keaton (Malec), comediantul care nu surăde. Are doi copii — băieți — și duce o viață de familie destul de fericită.

Așa a fost începutul. Din acele zile de luplă și până azi, fetele mele au mers în continuă ascensiune. Dar din toate succesele ce au obținut, din toată faima ce i-a acoperit, știu bine că ceea ce ele prețuiesc mai mult este faptul că suntem tot împreună, o familie cu adevărat nedeslipită — clica Talmadgilor.

În românește de N. L. Roteanu

Clubul Sinucigașilor

Ultimul film al lui Charlie Chaplin

Ilustrația noastră înfățișează câteva scene din filmul ultim, cel mai extraordinar al genialului Charlie. Prima fotografie de sus, înfățișează pe Paul Wegener hipnotizând pe Charlie, care în această stare trece prin cele mai fantastice aventuri

• • •

Charlie Chaplin vrea să se sinucidă, lăsându-se înghițit de crocodilul său domestic.

• • •

Charlie se întâlnește pe sine în lună și vede cât de greoi e singur.

In stuf

Elisabeta Pinajeff și Evi Eva ascunse în stufăritul de vară.

O scenă de film cam complicată

Spectatorii cred indeobște că numai aceste scene de film sunt dificile pentru actori și regisori, cari cuprind acrobații primejdioase. Există însă și alte dificultăți în lumea ecranului. În filmul „Nunța spânzuratului” care a fost văzut și la noi, sunt câteva scene sportive, pe care nu mulți le-ar putea imita, după John Gilbert, care le face. Cu toate acestea, cunoscutul actor a declarat (și credem că are dreptate) că scenele acestea, destul de dificile, au fost o nimică toată, în comparație cu alta.

Eleanor Boardman juca, după cum vă amintiți, principalul rol feminin. King Vidor e regisor. Dar aceasta încă nu este o dificultate. Mult mai rău este că acești doi oameni sunt căsătoriți și că într-una din scene, după cum se întâmplă adeseori în filme, John Gilbert trebuie s'o sărute pe Eleanor.

Pentru a da o impresie cât mai sesizantă, scena s'a repetat odată și încă odată. Dar nu era bine. King Vidor era de părere că sărutarea nu e destul de pasionată.

— Mai mult temperament! striga el mereu. Unde ți-ai lăsat temperamentul, John?

Biata Eleanor trebuia să repete mereu scena, pentru care desigur s'ar fi găsit destui amatori de ai fi parteneri...

John făcea tot posibilul și cu toate acestea nu reuși să mulțumească pe regisor de cât a opta oară.

— Încă niciodată nu mi-am dat atât de bine seama, declară el mai târziu foarte abătut, cât e de greu uneori, să săruți o femeie. Iartă-mă te rog, King, că ți-am făcut atâtea greutăți, dar trebuie să înțelegi și tu că e cel puțin neobișnuit să săruți o doamnă când... soțul ei e alături.

Și dacă vă puneți în situația lui John Gilbert, desigur că-i veți da dreptate.

362.000 dolari pentru operele lui Gorki

Maxim Gorki a încheiat cu editura de stat din Moscova un contract foarte favorabil pentru marele scriitor rus.

El a cedat drepturile sale de autor acestei edituri, în schimbul unei sumi de 362.000 dolari.

Interesant e și faptul, că suma e stipulată în contract, în dolari, întâmplându-se pentru prima oară, ca editura de stat sovietică să plătească unui scriitor rus, într-o valută streină. Se pare că aceasta s'a făcut în urma cererii personale a lui Gorki, care dovedește în felul acesta, că nu are prea mare încredere în valuta sovietică.

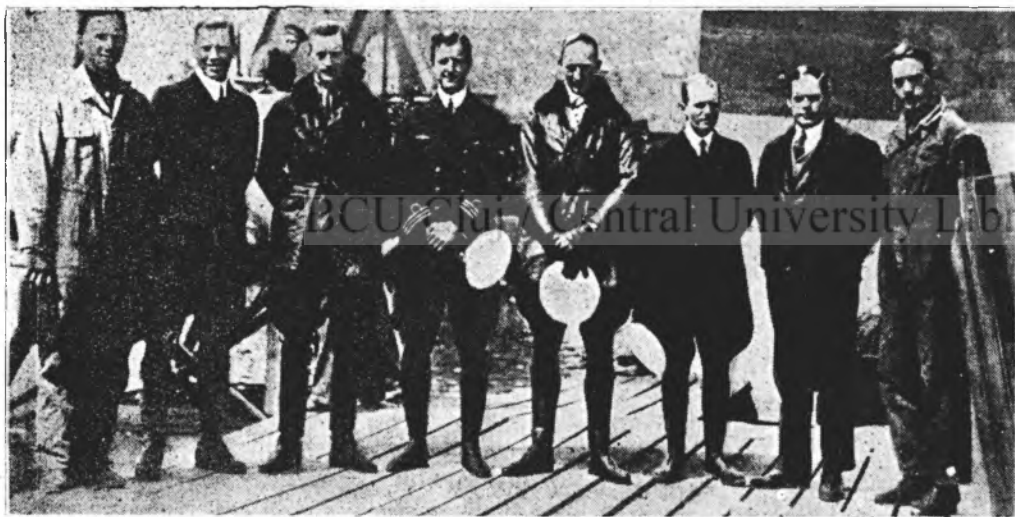
Tovarășii lui Nobile

Încă nu se cunoaște soarta celor 6 exploratori cari au rămas cu învelișul balonului „Italia”. Există temerea că ei ar fi căzut victime ale frigului în ghețurile nordice, sau au pierit în flăcările balonului distrus. Ilustrația noastră, înfățișează, în rândul de sus, dela stânga la dreapta: profesorul geograf Alessandrini, mecanicul Coratti, ziaristul Lags. În rândul de jos, dela stânga la dreapta profesorul teolog Pontremoli, subofițerul Ardunio, mecanicul Ciocco

Cei șase tovarăși ai lui Nobile cari au fost salvați de vasul rusesc Krassin. Rândul de sus dela stânga la dreapta: Viglieri, Troiani, Ceccioni. Rândul de jos, dela stânga la dreapta: Bellocchi, Tomaselli, Pedretti.

Echipajul avionului suedez „Upland”, care a salvat pe Nobile. În mijloc conducătorul căpitanul Tomley.

Sborul cel mai lung transoceanic l-au efectuat ofițerii aviatori italieni, locotenent Ferrarin și maiorul del Prete, cari cu avionul „Sawie” au străbătut drumul de 6600 kilometri, din Roma până'n Brazilia în 51 ore.

Origina unor nume celebre

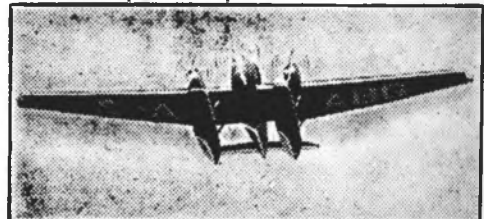
Unul din cele mai frumoase nume, pe care recunoștința concetățenilor l-a dat unui particular, este cel dat lui Jean de Montigny prim-președinte al parlamentului francez, în secolul al 15-lea.

În timpul unei foamete grozave, parvenise să aducă mari cantități de grâu în cetatea Parisului, scăpând în felul acesta viața a vreo 30.000 persoane.

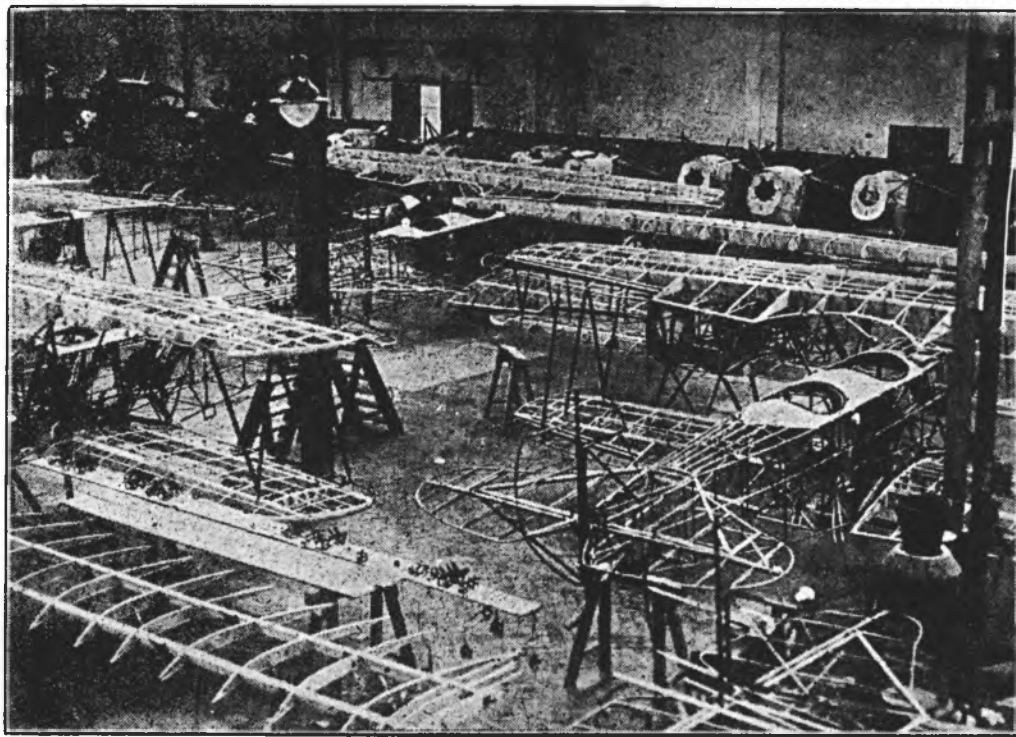
Recunoștința populară îl porecli *Brutarul*. Familia sa părăsi apoi numele de Montigny pentru acel de *Brutaru*.

Ilustra familia a Frangipanilor, din Roma și-a luat numele acesta de când un membru al său, a împărțit pâine săracilor, într-o vreme de mare scumpete.

Chiar blazonul, Frangipanilor și l-au ales format din două mâini de argint, ținând o bucată de pâine ruptă în două.

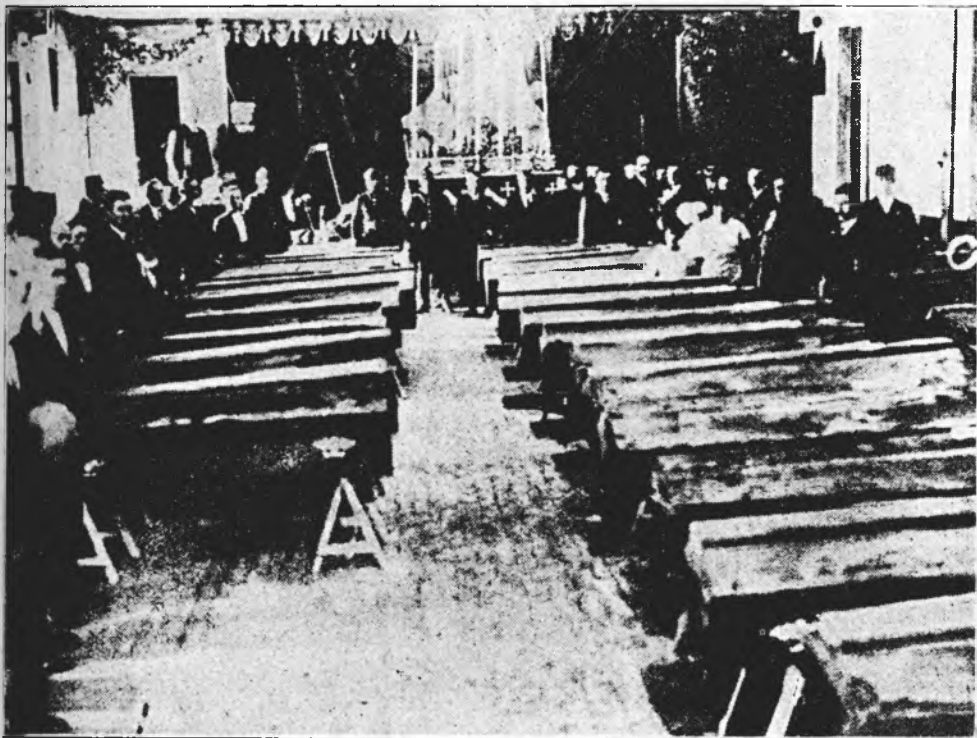
Avionul suedez sistem Junker, cu trei motoare: „Upland”, care a salvat pe Nobile

După ce în prezența lui Opel s'a efectuat de către pilotul Stamer, un sbor pe o distanță de circa 300 metri, cu un avion rachetă, s'a început acum în uzinele Raab, construirea câtorva avioane rachetă.

Catastrofa minieră dela St. Etienne

O catastrofă minieră îngrozitoare s'a produs la St. Etienne (Franța) în săptămâna trecută 48 muncitori și-au găsit moartea în fundul minei dărâmate de-o explozie. Ilustrația noastră înfățișează o parte din cele 48 de cosciuge cu victimele catastrofei. Așezate într-o sală mare de lângă mină.

Noul președinte al Mexicului

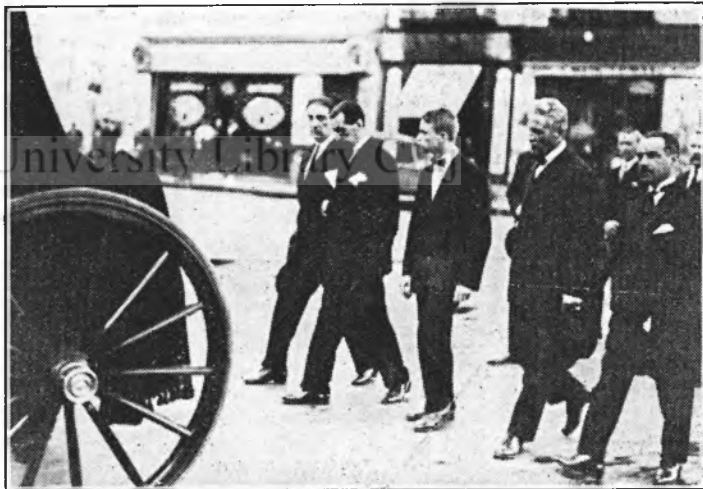

Generalul Alvaro Obregan, ciung de o mână, a fost ales președinte al republicii Mexico.

Ilustrația noastră înfățișează pe ministrul lucrărilor publice Tardieu intrând în galeriile minei Roche. La Molière, unde s'a întâmplat nenorocirea.

Moartea lui Mihail Pîcleanu

Mihail Pîcleanu, fost ministru plenipotențiar la Stockholm a murit în ziua de 15 Iulie. Defunctul se bucura de multă considerație în cercurile noastre conducătoare. Rămășițele pământești după ce au fost expuse la Biserica Albă au fost înhumate la Focșani. Ilustrația noastră înfățișează convoiul funebru.

Sfaturi clasice pentru debutanți în arta dramatică

de **TRISTAN BERNARD**

1. Când vrei să isbutești în literatură, trebuie să iei ca pseudonim numele unei străzi cunoscute. Sunt multe străzi la Paris care poartă nume foarte uitate și pe care îți le poți însuși foarte ușor: poți să te numești Gaston Poissonnière, sau Henri Bonne-Nouvelle, etc. Atunci lumea își va închipui că autorul este acela care a dat numele străzii.

2. Pentru alegerea unui titlu, trebuie să urmărești cu atenție curierul teatrelor, în ziare. E vorba să faci reclamă în jurul unei piese pe care vrei să o lansezi. Atunci cauți în gazete cari sunt titlurile luate de confrăți, alegeți unul din aceste titluri și, a doua zi, confratele va scrie: „Am alai astăzi că d. Tristan Bernard și-a intitulat comedia sa „Omul idropic”. Eu am reținut acest titlu încă de anul trecut”.

Atunci răspunzi:

„Intr'adevăr, cer iertare confratelui meu; mă închin în fața dreptului său de prioritate...”

Și aleg un alt titlu care l-am văzut de asemeni anunțat. O iei d'acapo... și treci drept un om foarte îngăduitor. Atunci, când ai ales titlul definitiv, atenția a și fost puțin atrasă și asta-i o reclamă excelentă.

3. Când tânărul autor încredințează un manuscris unui director, trebuie să aibă totdeauna mai multe exemplare și să aibe dactilografiate și mai multe copii, pentru ca atunci când un director observă că manuscrisul a mai fost frunzărit, nu-l mai citește. Trebuie să-l faci totdeauna să creadă că el este primul care-l citește.

4. Am cunoscut un tânăr autor care nu urma acest principiu, dar care găsisse un alt mijloc: de a pune tot felul de adnotațiuni pe manuscris, ca și cum un alt director ar fi găsit piesa foarte bună. Punea pe margine: „Foarte bine”, „Foarte interesant”, „Superb”, etc. Dar asta nu reusește totdeauna, căci un director nu se ocupă de ceea ce spune unul din confrății săi. Di-

rectorul vrea ca un manuscris să aibă o oarecare virginitate.

5. Nu trebuie să spui niciodată unui director: „E o piesă care am făcut-o”, sau: „Iată o piesă ce v'o aduc”, ci îi zici: — Iată, am un subiect foarte frumos de piesă.

Îi povestești subiectul. E foarte ușor să aprinzi pe un director cu subiectul unei piese, dacă ști să-l prinzi. Apoi e bine să prânziți cu el. Îl înfierbânți, și la urmă îi spui: — Și acum, trebuie să realizez aceasta. Atunci, te duci la țară, vânezi sau pescuești, sau faci ce vrei și, după vreo cincisprezece zile, revii și directorul va avea impresia că ești un om care lucrează foarte repede, cu toate că manuscrisul e făcut de mai bine de doi ani.

6. În general, meseria de autor dramatic este din cele mai plăcute, cu condiția de „a nu o lua prea în serios”. Nu trebuie să consideri că o premieră este un eveniment mondial. Prea avem cu toții înclinarea să credem că universul are ochi fixați pe noi.

(În românește de **Paul B. Marian**)

Ești nervos?

Iată ce nu trebuie să faci

Să nu te însori prea târziu, pentru a evita ștregăriile, chefurile; căci viața dezordonată distruge sistemul nervos.

Să nu iei parte la ședințele spiritaliste cu așa zise mese învățitoare; ele enervează inutil, gîndind somnul.

Să nu mănânci cărnuri conservate, nici brânzeturi fermentate, prăjituri puține; să nu bei alcoolice.

Nu șede în camere neaerisite, îmbăcsite cu fum de tutun.

Să nu-ți petreci vacanța la mare. Clima mării nu prieste nervoșilor, ea produce insomni.

Să nu fi nici deputat, nici a vocal, nici medic, nici șofer. Să nu iei parte la nici un concurs intelectual, sau sportiv.

Nu juca cărți; d'scuț'unile provocate de joc suresciteză nervii.

Să nu-ți alegi locuința lângă gară, sau lângă o fabrică, — liniștea fiind unul din marile remedii pentru omul nervos.

Iată ce trebuie să faci

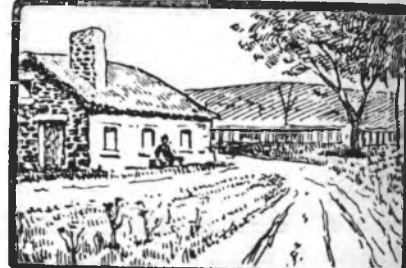
Să te culci de vreme, să dormi 10 până la 12 ore, să nu citești în pat.

Odihnește-te după masă; toate funcțiunile corpului să se reguleze.

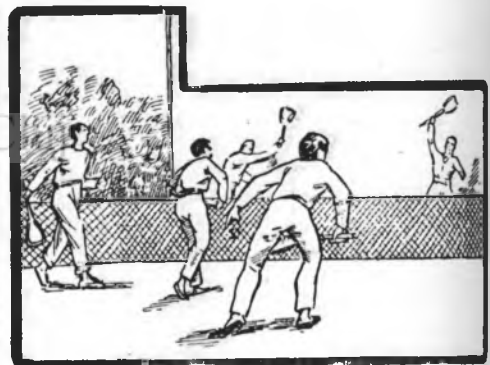
Nervozitatea vine de multe ori din turburarea funcțiunilor digestive. Mănâncă încet, la oră fixă. Să bei apă. Uneori poți turna puțin vin roșu, în multa apă.

Locuiește de preferință la țară, la altitudine mică; alege o prujețe veselă și un loc adăpostit de vânturi.

În fiecare dimineață o baie caldă, sau un duș cald.

Potolește tensiunea nervoasă prin exerciții musculare bine conduse, în aer liber. dar fără a ajunge la surmenaj și exces.

Curiozitățile medicinei

de DOCTORUL CABANÈS

— Dinții și civilizația —

Un dentist, dublat de un filosof a făcut o constatare foarte descurajatoare și anume: cu cât popoarele sunt mai civilizate, cu atât au dinții mai stricați. După Arthur Underwood, civilizația și caria dentară merg mână în mână. Cu cât ne urcăm mai sus, pe scara progresului, cu atâta perspectiva de a avea toți dinții stricați e mai aproape. Savantul dentist se bazează pe experiență. El a avut prilejul să examineze o serie de maxilare, din epocile primitive și a constatat o stare de perfecție dentară completă, la fel cu a mamiferelor superioare, înrudite cu omul. Craniul egiptenilor, din perioada predinastică, adică, dinainte de construcția piramidelor, deci înainte de statornicirea civilizației în Egipt, au arătat observatorului nostru niște dinți ireproșabili. Dimpotrivă, dinții aristocrației din perioada civilizației egiptene, au prezentat maxilare cu dinți stricați. Observațiunile la fel au mai fost făcute la greci și la romani. La romani mai vechi, lipsiți de cultură, o dentiție superbă, la romanii din epoca de decadență, danturi mizerabile.

Cafrii, hindușii, chinezii au dinți foarte sănătoși pentru că aceste popoare au obiceiul să-și spele dinții după fiecare masă. Un hindus, un chinez, nu va consimți niciodată să se așeze la masă, dacă nu are

siguranța că va putea să se spele în gură, după ce mănâncă.

CUM FAC EXTRACTIILE DENTIȘ-TII JAPONEZI

Dentistul japonez extrage dinții cu degetele, fără nici un instrument. El apucă cu un anumit meșteșug capul clientului, pe la unghiul maxilar, astfel ca gura să rămână deschisă și bagă apoi în gura pacientului degetul cel gros și cel arătător dela mâna cealaltă, trăgând repede, puternic și iscusit, unul, doi sau chiar mai mulți dinți, după caz, fără ca clientul să poată închide gura. Ori cât de ciudată și de necrezut ar părea această metodă originală de a extrage dinții, ea se explică în chip firesc, când cunoaștem cum sunt pregătiți în arta lor dentiștii japonezi. La așa zisa școala dentară, se află mai multe scânduri subțiri din lemn moale, având mai multe găuri. În fiecare gaură se vâra câte un cui tot de lemn, un mic țărșuș. Scândura e pusă jos și candidatul dentist trebuie să apuce și să smulgă, cu degetul gros și arătător, cuiele, unul după altul, fără ca scândura să se miște din loc. Aceste exerciții sunt repetate de nenumărate ori, pe scânduri din lemn tot mai tare și de fiecare dată sunt înlipte mai puternic. Când candidatul

reușește la ultima probă, e proclamat destoinic în exercițiul artei sale.

Bine înțeles că, odată cu noile progrese introduse în Japonia, dentiștii au învățat și metodele moderne.

CÂTEVA REȚETE BIZARE

În secolele trecute existau, în multe țări, rețete foarte bizare pentru a grăbi și ușura eșirea dinților la copii. Iată una: „Se va lua un cap de epure, fiert sau fript, se vor scoate creierii, și se vor amesteca cu puțină miere și unt; cu aceasta se va unge gingiile copilului și dinții vor eși fără durere”.

Alta: „se fricționează gingiile cu sângele din creasta unui cocș, tăiat cu foarfecile, sau se atinge cu un dinte de lup, sau cu o labă de cârtiță”.

DENTIȘIUNI PRECOCE

Sunt cazuri rare, când încep a eși dinții la copii de câteva luni. Copiii cari se nasc cu unul sau doi dinți în gură, sunt socotiți ca favorizați de providență și socotiți a avea situații înalte.

Printre astfel de excepții rare istoria citează pe: *Curius Dentatus*, și *Papirtus Corbo* (citați de Pliniu), *Valeria Galeria* (fiica lui Dioclețian), *Robert le Diable*, *Geoffroy Grand Dent*, *Ricard III*, *Don Carlos*, *Mazarin*, *Ludovic al XI*, *Mirabeau*, *Danton*, *Napoleon I* și învățatul antropologist *Broca*.

Despre Ludovic al XIV și Don Carlos, se raportează că au trebuit să se schimbe foarte des doicele, pentrucă pruncii regali le mușcau cumplit sânii.

Rubrica Cinematografică

SUB CONDUCEREA O-LUI VALENTIN PODEANU

Figurile Ecranului Ecouri cinematografice

Villy Fritsch

Simpaticul angajat al „Ufei” a debutat în film acum trei ani, de când mulțumită fizicului său, care place, e căutat pentru a interpreta rolurile de june-premier, în mai toate comediile sentimentale și operetele filmate, în care joacă cu toată căldura.

Fizicul său atrăgător i-a adus simpatia sutelor de spectatoare din toată Europa, pentru care „Villy” e tânărul ideal. Zilnic primește

sute de scrisori, dintre care mai mult de jumătate, sunt cereri de căsătorie. Dar Villy Fritsch e nevoit să le refuze, urmând să se căsătorească în curând cu o delicioasă vedetă a ecranului, pentru care simpaticul nostru artist are o deosebită slăbiciune scuzabilă când ne dăm seama de frumusețea viitoareii sale soții.

Filmele săptămânii

Marea (Super). — Majoritatea romanelor lui Kellerman sunt fotogenice, însă cu un regisor priceput. Peter Felner n'a putut să redea toată atmosfera romanului marelui scriitor german. Dealtfel și interpretarea, excluzând pe Heinrich Georg, e mediocră.

Cele trei dorinți (Mondî I). — Din acest film, cu o slabă interpretare, la care s'a mai adaus și mizerabila rulare a cinematografului „Trianon” (lăeturi, o viteză nepermisă ce nu-ți dădea răgaz să citești nici titlurile, etc), — nu putem reținea decât numele lui Gustav Froelich și al Verei Schmitterloew.

DUPĂ DATE americane, Paramount va produce pe 1928—929 74 filme, Universal 68, Metro 44 și First National 54, deci în total aceste patru case vor realiza 240 de filme.

În ce privește bilanțurile, organizația Loew a realizat pe anul trecut un beneficiu de 7.500.000 dolari la un capital de 8.000.000 dolari. Însă Pathé Exchange înregistrează un deficit de 2.151.882 dolari.

ÎN URMA unui referendum organizat la Tokio, japonezii au clasat ca cei mai buni artiști pe Charlie Chaplin, John Barrymore și Ronald Colman, iar din artiste pe Norma Talmadge, Clara Bow și Lillian Gisch. De sigur că dacă în Japonia s'ar fi rulat mai multe filme europene, s'ar fi dat un rezultat mai precis. În orice caz, clasificarea de mai sus, ne dovedește că rasa galbenă, posedă, un mai dezvoltat spirit critic, decât noi, albi.

ÎN ATELIERELE „Ufei” s'a terminat un nou film: „Urraaa!... Trăiască”, cu Nicolas Koline.

Găina lui Biscot face ouă

Biscot, primi deunăzi vizita unei mătuși. O mare bogătașă din Saint-Quentin și dela care comicul național al francezilor așteaptă o frumoasă moștenire. La un moment dat mătușa și-a exprimat dorința de a vizita frumoasa proprietate, pe care Biscot o are în jurul Parisului, în apropierea castelului lui Pola Negri. La plecare, nepotul dăruie mătușei o găină, din rasa cea mai productivă. Intorcându-se la Paris închise găina în bucătărie, iar el se duse la teatru pentru a juca. A doua zi disdedimineață, tocmai când îi era somnul mai dulce, Biscot fu trezit de un cotcodăcit asurzitor. Nemaiputând să doarmă merse în bucătărie, unde găsi într'un colț un ou, de o mărime respectabilă. Biscot s'a hotărât să-l păstreze ca aducător de noroc, dar a îndepărtat găina că prea îl deștepta de dimineață.

Poșta Cinefililor

Vichy St. Ștefănescu. — Iată adresele: Austria: Vita-film, Neubaugasse 1, Wiena; Sascha-film, Liebensternstrasse 31, Wien. Germania: Aafa, Friedrichstrasse 223 Berlin; Emelka film, Sonnenstrasse, München; Phoebus-film, Friedrichstrasse 225, Berlin; Ufa, Kothaverstrasse 1—4 Berlin; National film, Friedrichstrasse, 10 Berlin; Deutsche Vereins film, Unter den Linden, 16 Berlin. Italia: Cine-film, via Macerata, Roma; Pitaluga-film, Via Viotti, Torino; Gallone-film, 15, via dei Villini, 12 rue Pertinax, Nice; Gaumont 37, Rue de Plateau, Paris. America: Fox Studios, Holliwood; Goldwin Studios, Holliwood; Universal Studios, Universal City; United Studios, Holliwood. Toate California U. S. A.

Calolanu Vasile. — Lasă cinematograful în pace, oricâte limbi ai cunoaște. Cel mai bun lucru ce-l poți face e să urmezi școala înainte sau să te apuci de o meserie. Altminteri pierzi timp și bani, în zadar.

Femina

IAR PĂRUL?

Chestiunea a început să devină plictisitoare. Onorabilul domn inginer Dimitriu, din Ploești, ar vrea să vadă fetele cu coșife și cu poale lungi, nădăjduind să le aducă din nou la mîntea scurtă.

Cu alte cuvinte femeia să se poarte cum ar vrea bărbatul.

De ce nu s'ar purta bărbatul cum vrea femeia?

Iaca eu mă fac forte să găsesc mii de femei, care să ofere câte cinci sute de lei, premiu, inginerilor cari nu-și vor mai rade barba și mustățile.

Dar presupund, prin absurd, că tăierea părului ar fi imorală, vrea d-nul inginer să împiedice o imoralitate prin alta? Să plătești femeia ca să nu se tundă e întocmat ca și cum ai plăti nevasta să nu te înșele.

Nu mă îndoiesc un singur moment, că domnișoarele din Ploești vor refuza cu demnitate premiul oferit de d-nul inginer, elevelor care nu se tund.

Să fim serioși: morala nu se învârteste în jurul unui fir de păr. Toți suntem mai mult sau mai puțin sclavii modei. Înainte umblau fără pălărie numai nebunii, azi, slavă Domnului, oameni, și dintre cei mai serioși, umblă cu capul gol.

Dar moda e trecătoare și nu s'a schimbat niciodată fără protestările celor cari nu știu să rămână la modă. Și când, prin extraordinar, moda nouă are în sine un dram de chibzuință, trebuie să o binecuvântăm. Moda părului scurt este estetică, practică și igienică. Iar dacă rochia de astăzi este prea scurtă, va cădea, cum a căzut și cea cu coadă, prin ridicul.

Amintesc în treacăt și mărturisesc cu rușine, că scurt sau lung, părul femeii tot va lua foc dacă dă peste un bărbat ticătos.

Mai presus de orice considerațiune — acesta este un secret al naturii — și femeia și bărbatul caută să placă. Nu poartă nimeni

culoare verde când îi șade bine cu albastru. Femeia își taie părul și dacă nu o prinde îl lasă să crească fără premiu. Când o simți însă că-i șade bine toate premiile din lume nu vor ajunge să-l lungească nici măcar cu un centimetru.

De ce vă supărați domnule inginer? Bărbații au lăsat femeia să se descurce singură. Era natural să înceapă prin a-și tăia părul ca să nu se încurce. Când se duc în fabrici și la birouri n'au vreme să se peptene o jumătate de ceas, sau să stea o zi în casă, pentru că s'au spălat pe cap.

Am oroare de cărcotașii cari răsucesc un fir de păr în opt și-l taie în patru.

Insurați-vă tineri, lăsați cărțile și băutura. Fiți blânzi și cu nevestele, nu numai cu animalele și tunsă sau cu coșife, cu rochie scurtă sau cu poale lungi, femeia va fi cum se cuvine să fie.

Câte femei cu părul lung nu plâng în așternut, așteptând întoarcerea soțului dela varietate, unde bea șampanie în tovărășia celor cu părul rețezat.

Domnule inginer oricâte premii ai institui d-ta, o să-ți iasă părul prin căciulă — presupunând că ai păr și căciulă — așteptând ca femeia să mai fie ce a fost, adică proasta de altă dată.

S'a dus să nu mai vorbim de ea.

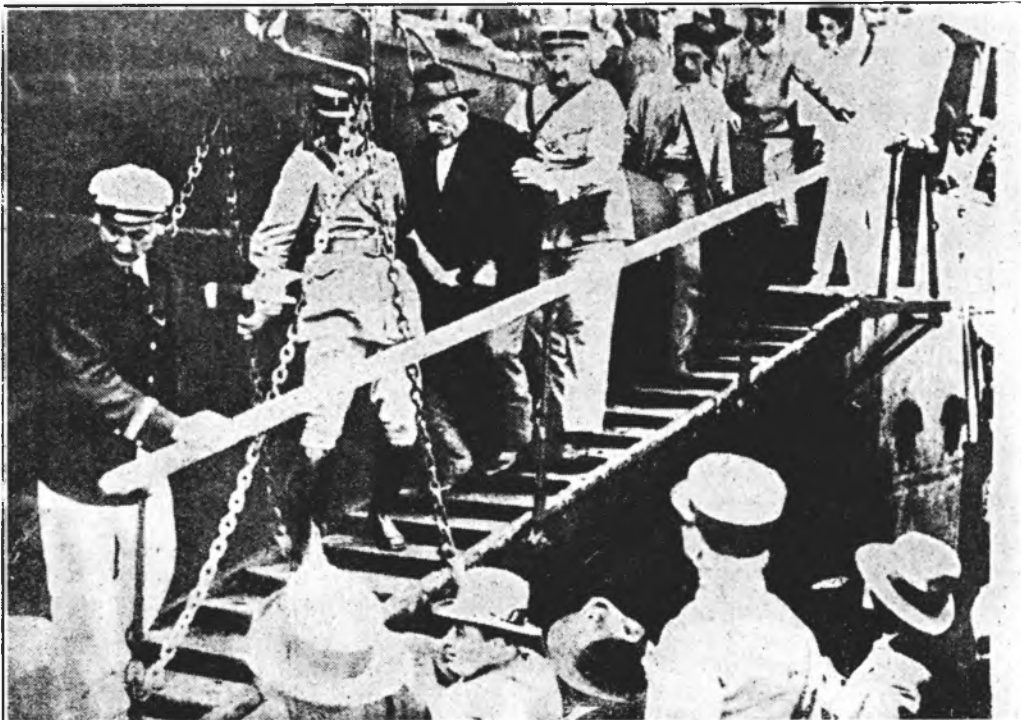
Cine-i cuminte se acomodează timpului, se dă după păr, căci femeia mai mult decât lupul își schimbă părul dar năravul ba. Și e bine așa, căci fără năravuri, tolerați-mi expresia, femeia nu face nici doi bani. Nimic nu-i mai îmbătător ca femeia care se uită în ochii tăi și te minte pentru că o iubești și o iubești numai pentru că te minte. Dar: „Ou importe la trahison

„Des lèvres que nous baisons.

„Si les lèvres sont jolies.”

GH. BRĂESCU

Omoritorul de femei din Marsilia

Pierre Rey (numit și Drot) este un monstru cu chip de om. Ca și faimosul Landru, care a dat atât de vorbit lumii, mai anii trecuți, Rey deși bătrân de 64 de ani, atrăgea femeii tinere, oferindu-le căsătoria și după ce le lua economiile pe care acestea le avea, le ucidea. Arestat în Alger, după nouă zile de grevă a foamei, Rey a fost adus în lanțuri la Marsilia. Ilustrația noastră îi înfățișează la coborârea din vapor, păzită de poliști, cari cu multă greutate pot împiedica populația să linșeze pe acest nou Barbă-Albastră.

Barbă-albastră și femeile

☞ zădarnic! Se vede că tot avea dreptate mull combatutul filosof Nietzsche cu povăța lui: „Când te duci la femeie, nu uita biciul”.

Acest biciu poate fi luat și la propriu, nu numai la figurat și poate fi înlocuit chiar la nevoie, cu un revolver, cu un cuțit de bucătărie, cu un topor, sau cu un ciocan. Efectul e acelaș: femeile se simt atrase, în mod magnetic de cuceritorul barbă-albastră, care-și ucide pe rând nevestele, mai mult sau mai puțin legitime. Cazul faimosului Landru n'a servit de învățtură nici unei femei. Pierre Rey, Landru-ul Marsiliei a procedat exact în acelaș fel și a găsit victime cu atâta ușurință, ca și cum nici când n'ar fi existat un Landru, care să pună pe gânduri femeile.

Și totuși, sunt sigură că „logodnicile” lui Pierre Rey cunoșteau cazul, căci nu erau fetițe nevârșnice, ci femei în toată firea. Și probabil că citind pe vremuri de isprăvile monstruosului asasin, s'au înșiorat și ele, ca orice om normal, de grozăvia crimelor.

Dar la primele curții mai tandre ale unui bărbat, au uitat de pățania logodnicelor lui Landru, după cum au uitat de basmul cu Barbă-albastră, ce l-au auzit în copilărie. Perspectiva, de a avea un cămin propriu, de a scăpa în sfârșit de dezolanta monotonie și singurătate a traiului lor provincial de fete oneste, muncitoare, trecute de prima tinerețe, a încântat atât de mult pe sărmanele ființe, încât nu s'au mai gândit să cerceteze veracitatea spuselor lui Pierre Rey. Erau doar atât de fericite în iluzia lor, de a fi găsit un suflet prieten, cu care să-și împărtășească viața.

Increderea în oameni, această mare virtute și acest mare păcat, nu se poate nimici cu una cu două. Un suflet lesne încrezător — și care idealistă nu suferă de această boală a încrederii — trebuie să treacă prin foarte multe decepții și amărăciuni pentru a-și da seama de toată ticătosia semenilor săi. Și poate că în cele din urmă dezabuzat, refuză să se încreadă tocmai în singurul om, care într'adevăr ar fi meritat încrederea lui deplină.

Pe lângă femeile naive, Barbă-albastră, al zilelor noastre mai cucerește însă cu ușurință și pe cele complect lucide, care din capul locului își dau seama ce se fel de om au o face. Atmosfera de crimă ce-l înconjoară e pentru aceste firi, oarecum perverse, un supliment de atracție. Barbă-albastră e un tip interesant, romantic.

Primejdia în care se află femeile ce vin în contact cu el, te învață ca un filtru de dragoste. E condimentul amorului.

De altfel cazul se întâmplă și invers. Faimosă otrăvitoare Milica Vucobranovici a primit în închisoare nenumărate scrisori de dragoste, și cereri în căsătorie. Și nu ne îndoim, că dacă justiția franceză îl va achita pe Pierre Rey (sapt puțin probabil) se vor găsi destule femei care să-l glorifice, și abia atunci îi va fi ușor să găsiască amante, cărora să le ia mai întâi banii, apoi fecioria și apoi viața. Căci Ileana Cosânzeana din zilele noastre nu mai visează la Făt-frumos, ci la Barbă-albastră.

E. MARGHIȚA

Ciudățeniile modei

După rochiile de hârtie, despre care am vorbit într'un număr trecut al revistei, Parisul, celatea modelelor, lansează acum pălăriile de lemn.

La cursele de primăvară din Longchamp, care constituie în acelaș timp și o revistă a modelelor, s'au văzut numeroase doamne purtând aceste pălării, în formă de cloșulețe, și garnisite cu sculpturi artistice. Borurile sunt prevăzute cu resorturi ascunse, dând purtătoarelor posibilitatea să așeze pălăriile după plac.

Pe când reînvierea saboților de lemn olandezi? Și bărbații, pentru cari în definitiv, se creiază moda feminină, vor rămânea dânsii de lemn, față de aceste ciudățenii? Atunci își vor pierde orice rost.

D. GR.

Ce nu știe orice gospodină

SALATĂ DE DOVLECEI

Pătălăgelele vinete deși nu mai sunt trifandale, sunt încă destul de scumpe, mai ales pentru o gospodină care trebuie să îngrijească de o familie numeroasă, cu un buget restrâns.

Salata de dovlecei înlocuiește perfect de bine salata de vinete; culoarea e exact la fel și gustul — doar un „gourmet” rafinat va simți înșelăciunea și încă: Salata de dovlecei va fi desigur și ea pe placul lui, doar atât: va simți poate că nu mănâncă salată de vinete.

Preparația e simplă: dovlecelul — tânăr fără semințe mari — se curăță de coajă (coaja se poate utiliza la ciorbă!) se rade pe răzătoarea de morcovi, sau se taie mărunț. Apoi se prăjește în unt sau untdelemn, cu puțină ceapă mărunță și se toacă cu lingura de lemn. Se pune sare și piper potrivit. Lăsăm apoi să se răcească, adăugăm untdelemn și lămâie, garnisim cu roșii, fire de pătrunjel și mărar.

PLĂCILE DE MARMORĂ

dela bufetele de modă veche, lavabouri, etc. redevin lucioase, dacă sunt frecate cu puțin var, proaspăt stins, căruia i se adaugă puțină apă, ca să fie mai curgător. Plăcile se spală apoi cu apă rece, se șterg bine cu o cârpă uscată și se lustruesc cu cretă pulverizată.

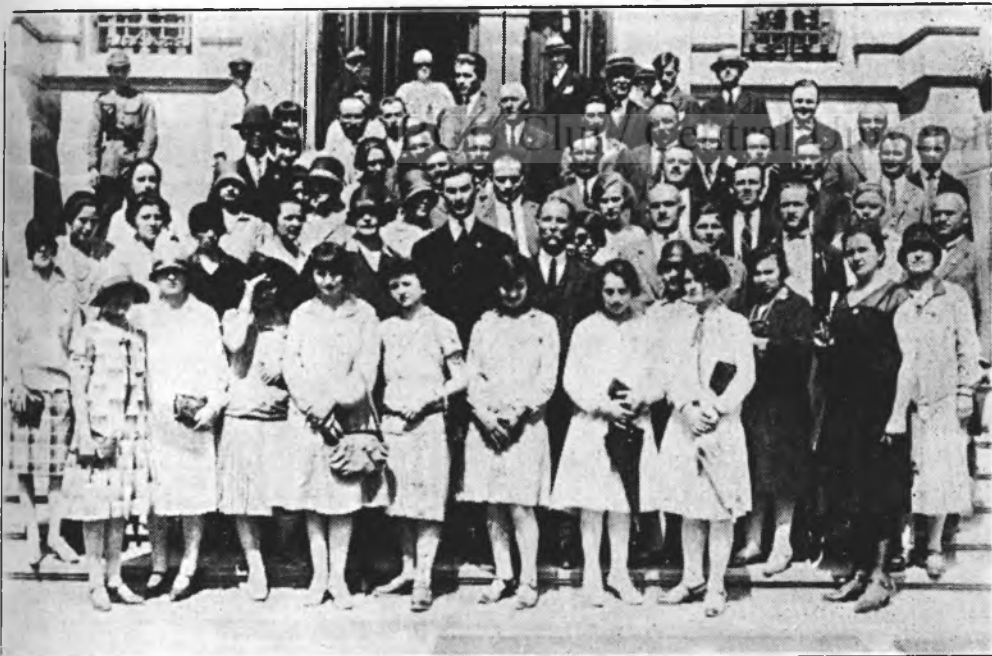
Zece ani dela uciderea țarului

Luna aceasta s'au implinit zece ani de când revoluționarii ruși au ucis pe ascuns în fundul Siberiei, pe cel care era atotputernic în marea împărăție rusească.

Ilustrația noastră e reproducerea unei ultime fotografii a Țarului Nicolae II împreună cu soția și fiicele sale.

Excursiunea Corpului didactic Ilfovean

Corpul didactic primar, din județul Ilfov a făcut o excursiune de studii. Revista „Realitatea Ilustrată”, care e cel mai bun tovarăș la drum, a fost de față și de această dată și a luat această fotografie a grupului de excursioniști.

Mijloace împotriva căldurii

Pentru a ajunge la o răcorire repede a întregului corp, există un mijloc foarte simplu și anume: îți bagi mâinile până peste cot într-un ligean cu apă rece; brațele nu vor fi ținute însă vertical, ci cât mai orizontal.

Pentru ca încăperile de locuit să rămână cât mai răcoroase în timpul zilei, se vor ține transparentele lăsate, până când va trece soarele din dreptul ferestrelor. După dispariția acestuia se deschid geamurile și se face un curent de câteva minute, cât mai puternic. În timpul nopții lăsați geamurile întredeschise. Dacă punem în camere vase cu apă rece, — această din urmă, fiind des schimbată, se menține o plăcută umezire a aerului din odaie.

Moartea sau dispariția unui financiar de seamă?!

Bancherul belgian Alfred Löwenstein, care era socotit drept al treilea bogătaş din lume a dispărut după o călătorie pe care a făcut-o cu avionul său deasupra canalului Mănecei. Însoțitorii săi au declarat că a căzut în apă, în timpul zborului. Se pare însă că dispariția s'ar fi datorând altor cauze.

Un câine legatar universal

Nu demult a murit la Londra o bătrână foarte bogată, despre care lumea nu prea știa bine cine e.

Enigma a fost deslegată la citirea testamentului, prin care decedata își lăsa toată averea, câinelui ei.

Splenetica englezoaică scria așa în testament:

„Am avut mulți iubiți și mulți prieteni în viața mea. Toți m'au dezamăgit și nu pot decât să mă plâng de oameni. Nu prețuiesc nimic, nici ca fizic, nici ca moral. Iubiții mei au fost lași și înșelători, prietenii falși și perfizi.

Din toate ființele cari mă înconjurau, numai câinelui meu îi recunosc unele calități. Vreau deci să se dispună de averea mea în favoarea lui, dându-se sumele de bani, prevăzute de mine în acest scop, aceluia, pe care el (câinele) îi va iubi și îl vor îngriji!”

DANSUL (oftând): Extraordinar! numai 49 de kgr. și cât de greu îmi apasă buzunarul.

PAGINA SPORTIVĂ

Tennis-ul in România

Sportul rachetei sau cel alb... Il numiți după voe. Este apanagiul numai al celor cari au mai multe perechi de pantaloni albi, sau fuste elegant plisate cămăși rhabtu, pull-overe, lest fashion, pantofi specia i mingi rachete și... alură. necesită cunoștința unor limbi streine, în deosebi engleza sau franceză. Cine posedă prima plasează lovituri scurte, „cupate”, joacă pe linia de fund și nu vorbește în timpul jocului. Ceilalți, amabili, afectuoși, mobili pe „cort”, lovesc variat, chiar alături de minge, discută cu arbitrii, devin nervoși, se împacă și termină partida printr'un „prolongée”, de bridge în elegantul club-house.

Această a doua categorie s'a naționalizat și la noi. Din discreție — specifică profesiștilor scrisului — nu vom publica centrul de activitate.

Unii sunt și jucători veritabili. Nu însă de talia celor de acum câțiva ani. Cât privește Bucureștii, localurile de petrecere și balurile nenumărate au redus calitatea „rachetelor” noastre masculine — nu spunem a practicantilor „sportului alb”, pentru a nu-i confunda, în mod insinuant cu cavalerii papagalului de aceeași culoare — la limita minimă. Aradul, reprezentat de veteranul Lupp, și emulul său, tânărul Doerner, deține „fruncea”. In cupa Dawis, contra Belgiei și Italiei, ambii ne-au reprezentat cu multă demnitate surclasând pe cochipierii bucureșteni, „mal disposés” sau în „manque de forme”.

Sportul acesta se mai practică în mare măsură pe diferite terenuri la noi, însă numai drept paravan pentru „deliciosul flirt”. Ceeace aiurea se face „pour l'amour de l'art”, se transformă la noi... „pour l'art de l'amour”.

In ultimii doi ani se remarcă o augmentare considerabilă a jucătorilor... de ambe sexe.

Un sport căutat deci...

LA WIMBLEDON...

Aci aveți o imagine reală a sportului „tennis” în înalta accepțiune a termenului. Concurenții se dedică exclusiv jocurilor, disputate cu înverșunare. Participă cei mai notorii jucători, asistă alături de zeci de mii de spectatori, numeroase capete încoronate, în frunte cu familia regală britanică.

Lotul cel mai select al rachetelor mondiale mișună pe teren. In acest an s'au delat Lacoste, Cochet, Tilden, Borotra, Brugnon, Boussus, Morpurgo, Miss Wills, Senorita d'Alvarez, Hunter, Crawford, Hennessy Patterson, Kozeluh, Matejka, tennis-ului.

După o aprigă luptă contra asului yankeu Tilden, „campionul mondial” Lacoste, intră în finală contra compatriotului său, francezul Cochet, care a eliminat pe Boussus, alt francez. Lacoste în formă ireproșabilă își adjudecă din nou invidiatul trofeu, cu care a fost dotat turneul și pecețuește supremația tennis-ului țării sale, asupra întregului glob.

Q aviatore de 62 de ani

Se anunță sosirea la Bouchir, în Persia a aeroplanului „Princess” în frunte cu capitanul C. D. Barnard și având ca pasageră pe ducesa de Bedford, care cu o fermecătoare cochetărie, nu s'a sfiit să spună, că, cu toți cei șasezeci și doi de ani, a întreprins această mică escapadă aeriană.

Pilotul și pasagera sa, sunt în drum spre Indii și ducesa declară:

— Vârsta pe care o am este adevărata cauză că am luat drumul aerului. Astfel am înlăturat oboseala unei lungi traversări cu paquebot-ul.

Aceasta-i o constatare surprinzător de adevărată pe care noi n'am avut prilejul s'o facem până acum.

Din nou Weissmueller..

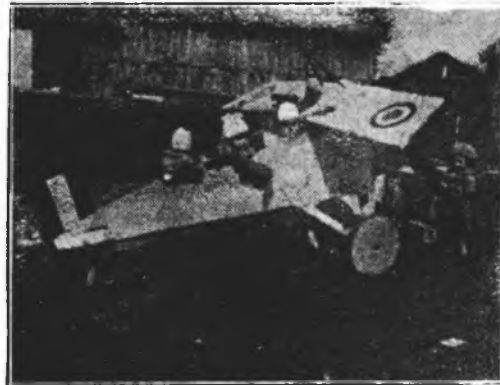
Marele înotător Johnny Weissmueller continuă. In cadrul campionatelor Americiei, la San Francisco, a doborât propriu-i record pe 100 metri, stil liber, în timpul remarcabil de 37 secunde. Clișeul nostru îl reprezintă, după cursă, alături de camaradul său George Kojac.

Un veteran.. perseverent

Pierre Ratié, francez de origină, diplomat la 1870, ca profesor de exerciții fizice, este azi în vârstă de 83 de ani. Luna trecută, a pornit pe bicicletă din orașul de baștină, Moissac. A parcurs în cinci etape cei 700 de kilometri care-l separau de Paris, și se pare că lungă-i călătorie nu l-a surmenat, întrucât e dispus a se întâlni cu orice concurent — octogenar — pe o distanță de vreo... 50 klm.

Copiii de azi

Acum câțiva ani, copiii cu simț sportiv se mulțumiau cu plăcerile ocazionate de calul de lemn, de trenurile în miniatură și de celelalte jucării mecanice.

Azi, cum încep să se țină pe picioare pretind imediat patină sau bicicletă. In străinătate sunt chiar unii cari posedă și un avion, și cari, e dela sine înțeles, studiază nefcetat posibilitatea de trecere a Atlanticului...

Săptămâna sportivă

In Capitală se întâlnesc „Colțea” din Brașov și „Mihai Viteazul” din Chișinău, în semifina a campionatului național de foot-ball. Deși domnește o căldură tropicală, tribunele sunt ficsite de un mare număr de spectatori.

Duelul este aprig. Basarabeni, mai tineri și mai ușori, iau conducerea lăsând impresia că vor răsturna toate pronosticurile.

Punctele se succed cu alternația. Colțea este mai conștientă și-si pune în dificultate adversarul.

In ultimele minute de joc, rezistența brașovenilor le aduce victoria cu 6-4 (3-2). A câștigat echipa cea mai bună.

La Lupeni, termenul de tragi-comedie, cu care am gratificat actuala desfășurare a campionatului național, obține din partea forurilor competente o confirmare categorică.

Șoimii C. F. R. nu se prezintă în fața Jiului, în urma unui aviz din partea comisiunii centrale de F. B. A. Minerii asistă neputincioși la irosirea zadarnică a câtorva zeci de mii de lei cheltuiți cu organizarea.

Din sursă competentă transpiră știrea că finala campionatului se va amâna pentru la toamnă. Iată deci și punctul culminant al caraghioasei competițiuni.

La Timișoara atletii veniți a ne reprezenta culorile naționale la olympiadă, își dau certificate de impotență: Peter, deținător al recordului pe 100 m. cu 106/10 aleargă (distanța în 12 sec.!!! David, jongleur, cu discul, pe care-l expediază de obicei neglijent peste 40 minute, realizează dificil 39,97 m.!! Dacă acești doi atleti sunt în atare grad de lipsă de antrenament, lesne ne imaginăm valoarea actuală a celorlalți reprezentanți români, inferiori cu 2 clase, celor amintite.

Oficialii, spre a se plimba personal la Amsterdam, pe banii altora, preferă însă, — spre satisfacerea gustului lor — să dea biata țară de rușine.

Până când se mai tolerează atari procedee?

Un reviriment. Hippodromul Floreasca, recte, pârtia de trap, este temporar transformată în velodrom.

Cicliștii și motocicliștii băștinași, cei mai de seamă, se întrec în diverse probe, în fața unui public extrem de numeros, care urmărește cu atențiune prima încercare de atare natură, făcută în țară.

Gh. Nadu, al cărui prilej am avut prilejul a-l admira în diverse ocaziuni, este pe mașina „Guzzi” eroul zilei. Intrecut în urma unei defecțiuni a motocicletei în seria eliminatorie, își adjudecă finala: în fața a 3 adversari energici și se clasează primul campion oficial al României, în categoria 500 cnc.

Cicliștii români nu mai pleacă la Amsterdam. Calitatea lor ar compromite culorile țării.

Recunoașterea de sine... Sincere felicitări!

A. Vogel

Pictorul de cai premiați

Winterhalter, picta, totdeauna capetele încoronaie. D-l Lynwood Palmer, artistul englez, pictează caii cu această înșușire. El, odinioară a fixat imaginea mai multor „crack” aparținând defuncului rege Edouard și iață că a primit acelaș oficiu la Scutle, proprietatea regelui George al V-lea.

In felul acesta va sfârși prin a alcătui un grajd întreg de tablouri care, va avea avantajul ca în total să coste mult mai puțin decât celălalt oricare ar fi prețul ce va recompensa talentul d-lui Lynwood Palmer.

Cursele cicliste la București

Gh. Nadu înainte de a porni în cursa de motocicletă în care s'a consacrat campion oficial al României.

Ilustrația noastră înfățișează dela stânga la dreapta pe concurenții: Greceanu, Nadu, Asan și Moressi.

De la stânga la dreapta: Miotti, Bonciulescu și Sădeanu. se pregătesc de plecare în cursa de 7 km. categoria 250 cmc.

PE PLAJA DELA MANGALIA

Pornirea cicliștilor

Căpitanul portului, d. Petre Bogdan în admirația spectatorilor întâmplători, a mulat o minunată statuă, o femeie pe plajă, al cărui singur făcut e că fiind din nisip, se va trece prea curând, în bătaia soarelui arzător

Un tenisman original

În cursul disputării matchului pentru „Cupa Davis”, între Anglia și Italia, un jucător italian, Stefani a deconcertat amar-nic pe adversarii săi britanici.

El este o minunată „rachetă”, dibaci, agil și dotat cu sânge rece, dar care, fapt surprinzător, nu utilizează nici odată mișcarea așa numită „back hand”. Când o minge îi vine pe partea stângă, Stefani, schimbă imediat racheta în mâna respectivă, și lovește mingea cu aceeași putere și ușurință cu care ar trimite-o cu dreapta. În repetate rânduri practică această neobicinuită substituție, cu ambele mâini.

Din cauza aceasta Stefani și-a creat faima continentală de care se bucură.

Academicianul atlet

Un confrate relevă că S.-H. Rosny, președintele Academiei Goncourt, campion al scriitorilor, căruia vârsta nu i-a diminuat nici ardoarea scrisului și nici imaginația fertilă, a fost un excelent atlet quasi-complet și că mai practică și azi diverse exerciții fizice.

A fost un ciclist remarcabil, un bun săritor, un alergător minunat (a parcurs sute de metri sub 12 secunde), luptător de 76 kgr., care știa doborî adversarii, alterofil, etc., etc.

Cine mai petrinde că este incompatibilitate între intelectuali și sportmenii ?

La Wimbledon

Două rachete temute

MALDĂRESCU

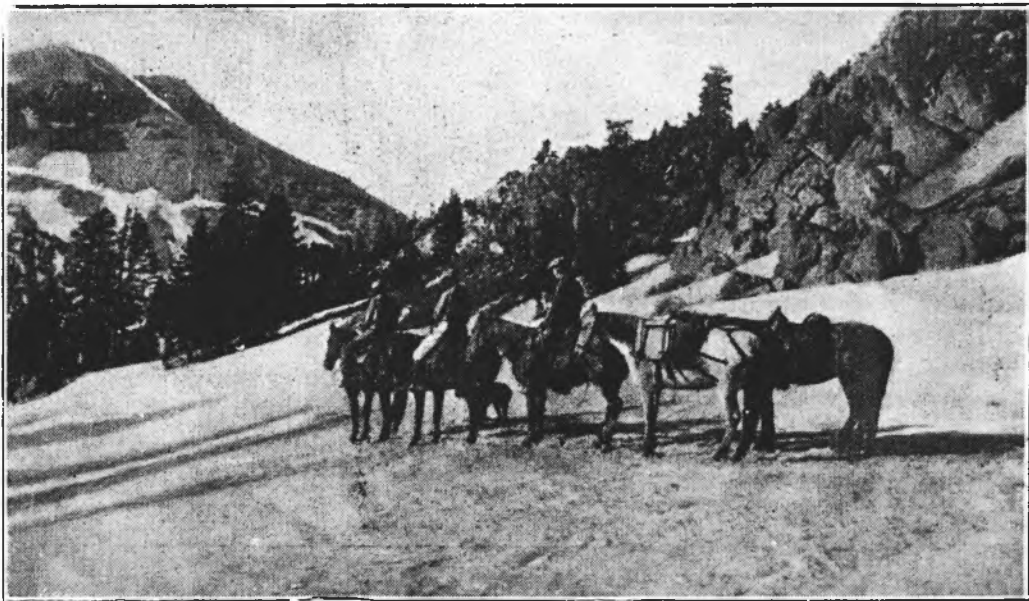
Invingător în cursa de 14 km.

Nuvelele „Realității Ilustrate”

TALISMANUL

de MILDRED CRAM

în românește de N. L. ROTEANU

Philmore Chambers spunea, și desigur că era în măsură să știe, că niciodată n'a fost și nici nu se va găsi aur în munții dindărătul lui Sunshine.

Sunshine era o mică localitate, întinsă le-neș la poalele unui șir strâns de munți, cari străluciau cu o față pietroasă la orizont. Pentru a ajunge în Mexico era nevoie să străbați calea anevoioasă și plină de primejdii a acestor munți.

Și nu numai că nu se găsea aur, dar și apa lipsia cu desăvârșire.

Bărbații, cari s'au aventurat în inima acestor munți, pentru căutarea aurului, au murit din lipsa amândorora. Schelete ome-nești, lucind la soare, însemnau prin munți locurile unde aventurierii visători au pierit desamăgiți și însetați.

Dar un singur vis a persistat prin vremuri și a dăinuit până în zilele noastre. Orice om din Sunshine îl știa, sau a auzit vorbindu-se despre Tarletonii și aurul lor.

Cel dintâi dintre Tarletoni a trecut prin Sunshine cu zeci de ani în urmă, când localitatea nu era decât o grămăjoară de colibe.

Călăria pe un căluț gălbui și spunea că merge departe spre Apus. Dar călăria și-a isprăvit-o aici, înainte de a intra în munți. Un om sărăcăcios, ofticos, așa se spune, a coborât din munți și l-a întâlnit pe Tarleton în cârciuma lui Bailey.

Omul era pe moarte și dintr'una din încăperile cârciumei, unde se retrăsese, îl chemă pe Tarleton și-i insuflă ceva imaginar, fantastic. Înainte de a închide ochii îi strecură în mână o bucată de aur s'rălu-citor; un talisman.

Așa a aflat Tarleton de neînsemnatul isvo-raș de apă din munți, cunoscut astăzi sub denumirea de „iezătura lui Tarleton”.

După ce a înmormântat pe ofticos, în-căleacă din nou căluțul gălbui și plecă, fără a spune cui va încotro o pornește.

Sub cămașă ținea strânsă, într'o pungă de piele, bucata de aur. Îi se lipea par'că de piept, era vie, îl încălzea. Talismanul nu era mai mare decât un bumb de haină bărbătească dar curat și scilpitor la vedere. Avea săpate în el inscripții ce păreau a fi cizelate de o daltă măiastră. În munții noștri nu s'a găsit niciodată așa ceva. Privește-ți niște uriași de cenușă vulcanică. Răscolește-i pe toți și nu vei găsi aur nici atât cât îți trebuie să faci un inel.

Tarleton a găsit peștera fizicului cu isvo-rul de apă limpede și rece, care se scurgea din piatră în piatră, cu un murmur vesel de par'că ar fi fost bătaia grăbită a unei inimi, murmurul unor voci sacadate. Aici și-a ridicat încetîșor un adăpost de unde

pornia să dea lupta pentru aur, împotriva soartei și a norocului.

Povestirea noastră este aceea a unei mari obsesiuni. O nebunie moștenită — căci de trei generații s'a încuibat în mintea tuturor bărbaților Tarletoni aceeaș neîn-rântă dorință de aur.

Unii locuitori din această parte a țării povestesc că bătrânul Tarleton era destul de prietenos. Avea obiceiul să coboare deseori în Sunshine și să vină la cârciuma lui Bailey, ca să tragă o dușcă. Într'o noapte a furat una din fetele ușurele care veniau prin cârciumă și, urcând-o călare, alături de el, s'au făcut nevăzuți în munți.

După cum se spune, fata era draguță, sălbatică și îndrăcită, cu plete negre ce-i atârnavu pe umeri. Oamenii curioși cari au ieșit pe prispă să vadă ce s'a făcut cu fata din dancing-hall, n'au mai putut zări decât culoarea roșie a rochiei care se mai zăria în depărtare. Și Tarleton n'a mai adus-o înapoi niciodată.

A ținut-o doi ani de zile în munți, după care femeia a murit, când a născut pe John Tarleton.

John Tarleton era tatăl lui Asa și a lui Joseph. Povestirea pe care o așteptați și pe care vi-o voi spune mai la vale, este a acestor doi copii. Dar ea începe îndărăt dela roșaticul liu al unei femei de bar și al unui tată în ai cărui ochi strălucia întocmai cași vâlvația focului frigurile aurului. O credință neclintită într'o bogată mină de aur — care s'ar afla în preajma lor — s'a născut în sufletul acestui copil. Și ea a crescut în aceeaș măsură în care creștea și omul, John Tarleton.

Școala și religia lui se rezumă în aceea de a avea încredere în soare, în lună și în stele. Copilăria și-a petrecut-o urmărindu-și părintele în procurarea și prepararea Șhranei, în spălarea la isvoarăș a vestimintelor și stând seara la lumina unei candelă, care revărsa o lumină slabă misterioasă, desfătându-se la vederea minunatului talisman strălucitor; socolindu-l un zeu sacru și atotputernic.

Degetele lui de copil au mângăiat deseori talismanul. Săruta fața netedă a acesteia întocmai cum și-ar fi sărutat mama.

Dar aur, așa cum spunea ofticosul nu s'a găsit acolo unde trebuia. Mulți oameni, cari au auzit despre legendă s'au aventurat în munți, dar foarte puțini s'au întors. Bătrânul Tarleton când afla despre aceste întâmplări, râdea cu veselie. Era doar convins că numai dânsul posedă cheia misterului că numai dânsului îi va fi hărăzită comoara. A murit pe când fiul său avea vârsta de 16 ani, lăsându-i coliba, un colțișor unde isbutise să crească unele legume, apri-

ga dorință de aur și talismanul prețios. John a moștenit metodele tatălui său și întreaga nebunie a aurului.

La vremea când un tânăr trebuie să-și caute soție, John a început să coboare în Sunshine. Venea odată sau de două ori pe săptămână, ras, curat și îngrijit. Era un tânăr înalt, oarecum chipeș și avea un fel de a merge mândru și nesiut așa încât puteai să-l iei drept vreun rege deghizat.

În acea vreme în Sunshine exista numai o singură stradă și nici măcar aceasta nu era pavată. Pe vreme de ploaie, acest bu-levard al nostru era însemnat cu urme de cai, roțile făceau gropi unde te puteai a-funda deabinelea.

Pe vreme seceloasă, oameni și cai umblau în praf toți deopotrivă de însetați. Societatea bună petrecea vremea în cabare-lul lui Bailey. Și câte fete frumoase nu se găseau în această mică localitate! Purtau mănăși, umbreluțe mici și chiar pălării de fetru.

Ana Lincoln era cea mai distinsă și mai mândră dintre toate. Trecea pe strada din Sunshine și nici nu privea măcar la cei pe cari îi întâlnea în cale, nici la băutorii cari îi apăreau la ușa și ferestrele lui Bailey. Umbla cum s'ar plimba o doamnă la so-seaua din București sau la Prado din Ma-drid. Tatăl ei era avocat și casa frumoasă cu acoperișul din țiplă verde ce e o 'podoabă a Sunshine-ului a fost clădită de el singur. Ana era deci „cineva”. Când dânsa trecea, pe dinaintea cârciumei lui Bailey, murtau discuțiunile, întocmai cum se sfârșeste o rachelă în cădere. Omagiul vizitatorilor era complectă liniște ce se așternea.

Și la Sunshine nimeni nu îndrăznia să se ridice până la dânsa, afară de John Tarleton, coborât din munți cu nebunia visului său și cu talismanul la sân. Băutorii dela Bailey, când John Tarleton o salută într'o zi pe Ana, se așteptau ca aceasta să-l plesnească furioasă dar au vzut cu mirare cum Ana s'a oprit o clipă, și-a ridicat capul și-i strâpuse inima cu o privire dulce, binefăcătoare. El rămase o vreme pironit locului urmărind-o, până n'o mai văzu.

Se crede că s'au mai întâlnit apoi de multe ori, întâlniri romantice prin împără-ția munților săi. Acolo desigur că i-a vor-bit despre visul de aur, despre cheia misterioasă ce credea că o posedă și i-a arătat talismanul. I-l dăduse probabil în mână și-l învărtise în jurul gâtului. Urmarea a fost că Ana Lincoln s'a măritat cu acest om grosolan, fără ca măcar să se facă o petrecere de nuntă, fără ca măcar să a-siste cineva. A fugit călare pe roibul lui John, călărind în spatele lui, încolăcindu-i trupul cu brațele sale. Cași mama lui John, dânsa nu s'a înapoiat niciodată în Sunshine.

Și asta s'a întâmplat cu mulți ani în urmă. În acea vreme Sunshine era un loc în afară de civilizație, o oază uitată în întinderea stepei.

Noua locuință a Anei Tarleton era la o de-părtare de vre-o 25—30 mile de această localitate; o colibă alcătuită din două încă-peri și neturburată decât de murmurul isvo-rului. În Sunshine dânsa avea o cameră de dormit elegantă, cu perdele de muselină la ferestre, un pat de lemn, așternut cu puf și o toaletă. Și-a părăsit pudrele și panglicele, rochiile înzorzonate și toate bu-nurile din casa tatălui ei. Pe acesta l-a părăsit cu adâncă mahnire. Așa se spune. Eu sunt chiar convins că el a suferit mult în urma acestei părăsiri și a singurătății.

Principala lui preocupare, după plecarea Anei, a fost aceea de a discreditat pe Tarleton. „Fata mea a fost hipnotizată”, se la-menta bătrânul, de un mincinos, de un mincinos! Și unde s'o găsesc eu acum?”

Iar dânsa stătea desigur pe prispă co-libei, surâzând cu zâmbetul ei tulburător și torcându-și firul viselor.

(Va urma)

Sub conducerea d-lui CONSTANTIN MASSU

Joc No. 1 (Cuvinte încrucișate)

(10 puncte) de MASSU CONST.

Orizontal: 1) Vice rege în Ungaria, 2) Zeu, 3) Plantă, 4) Povară de poartă, 5) Cu ironie, 6) Figură din jocul de cărți, 7) Partea închegată din lapte, 8) Proiectie, 9) Model.

Vertical: 1) Dibaciu, 2) Prelungire, 3) Pronume, 4) Măsură agrară, 5) Achiu, 6) Alt, 7) Ne lucrat, 8) Poftim, 9) Tintă.

Orizontal: 1) Administrator al casei, 2) Publicată, 3) Nervos, 4) Noroiu, 5) Să se de tot pe spate, 6) Insuflețiti, 7) Oprește, 8) Suport (fig.), 9) Notă muzicală, 10) Ură.

Vertical: 1) Preparat, 2) Inșelă, 3) Nume vulgar al tymusului, 4) Conjuncție, 5) Alipiti, 6) Limba latină, 7) Rang, 8) Lemn pe care cismarul îl folosește pentru a tăia pielea carămbului.

Orizontal: 1) Ce ține de a lătură, 2) Măre, 3) Popor antic, 4) Macaz, 5) Interjecție, 6) Magistrati, 7) Reinceput, 8) Advers, 9) Pronume, 10) Pom.

Vertical: 1) Cui s'a lăsat un dar, 2) Comisă, 3) Interjecție, 4) Pronume, 5) Crusă, 6) Iviră, 7) Explicat, 8) Dop, 9) Pronume, 10) Sunt în stare.

Orizontal: 1) Neregulate, 2) Stors, 3) Plan, 4) Notă muzicală, 5) Fluviu în Europa, 6) Socotit, 7) Adormiri, 8) Oraș în Europa, 9) Persoană, 10) Necazuri.

Vertical: 1) Exclude, 2) Oprit, 3) Rege din India, 4) Interjecție, 5) Persoană, 6) Grad, 7) Stofe subțiri, 8) Odă (invers), 9) 2 Litere din Păr, 10) Canton Elvețian.

V. Orizontal: 1) Specie de papagal, 4) Nume masculin, 1) Lucrător în anumit metal, 2) Crescător de păsări, 3) Femeie însărcinată cu o misiune secretă, 5) Vin, 6) Rang turcesc.

Vertical: 1) Ucigaș, 2) Pariu, 3) Supărată, 1) Stări sufletești (fig.), 5) Excepțional, 6) Ură.

VI. Orizontal: 1) Stofă, 2) Monedă, 3) Măsură.

Vertical: Oraș în Finlanda, 2) La cărți, 3) Regină a Angliei.

VII. Orizontal: 1) Oraș în Peru, 2) Apă, 3) Ivi.

Vertical: 1) Râu în Asia, 2) Etaș, 3) Adverb.

VIII. Orizontal: Romancier francez, 2) Monedă, 3) Râu în Europa (invers).

Vertical: Rudă (prop.), 2) Exclamație, 3) Literă grecească.

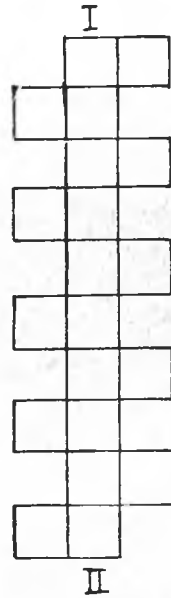
IX. Orizontal: 1) Arsenic, 2) Balaur, 3) Animale.

Vertical: 1) Interjecție, 2) Pronume, 3) Cer.

Joc No. 2 (Palinromic)

(5 puncte) de G. Ștefănescu-Tighina

Direct, invers de mă citiți, haină femeiască mă găsiți.

Joc No. 3 (Golf de cuvinte)

(10 puncte) de CONST. MASSU

Se dau următoarele două cuvinte. Atena-Viena. Să se ajungă, pe calea cea mai scurtă, dela cuvântul Atena la cuvântul Viena, schimbându-i-se pe rând câte o literă.

Joc No. 4 (Muzica)

(5 puncte) de G. Ștefănescu-Tighina

În fiecare pătrățel de mai sus, să se așeze litere, încât să se formeze note muzicale. Literele de pe linia verticală I-II, să dea o operă celebră, cu muzica de Rossini.

Deslegările jocurilor se primesc la redacție până la 10 August cor. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obține numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerile 16, 17, 18 și 19 va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii șapte deslegători, primesc câte un volum din operele autorilor renumiți. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 10 August 1928.

„REALITATEA ILUSTRATĂ”
revistă săptămânală

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
București, str. Sărindar 9
Telefon 7/69

PREȚUL ABONAMENTULUI

Pe un an întreg . . . . . Lei 300
Pe o jumătate an . . . . . „ 170
Pe trei luni . . . . . „ 90

PENTRU STRĂINĂTATE

Pentru America . . . . . „ 85
Jugoslavia și Cehoslovacia . . . . Lei 500

Sub direcțiunea unui comitet
Secretar de redacție: N. Constantin

REALITATEA

ANUL II, No. 27
21 Iulie 1928

ilustrată

20 PAGINI
Apare Sâmbătă

Celebrul artist de Cinematograf Emil Janings cu cei doi căței ai săi

București. — Atelierele „Adevărul” S. A.